

«Απο τη στάση
θα αναφερυνθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλεταριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθειτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΕΡΑΦΕΙΑ ΒΑΡΥΩΡΗΘΟΥ 1 ΗΡΩΠΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΤΙΤΟΣ 10 -

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 11

ΕΤΗΜΕ ΑΡΧ. 30

ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

Στη συνεδρίαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ μετά από την καθαίρεση του Καραμανλή ο Παπαντρέου είχε πει ότι ο αντίπαλος (η Ν.Δ.) βρίσκεται πολύ πιο κάτω από τα συμφέροντα που εκφράζει.

Αυτό επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά στην τελευταία «πανηγυρική» συζήτηση στη Βουλή. Επιβεβαιώθηκε δηλαδή και η δική μας θέση ότι η σημερινή πολιτική δύναμη στην εξουσία αποτελεί τον ισχυρότερο πόλο στα πλαίσια της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Ενώ η Ν.Δ. του Μητσοτάκη ακόνιζε για μήνες τα μαχαίρια της και ξεστόμιζε κατάρες, προκαλούσε σε μάχη και τσάκιζε τον Παπαντρέου από τον τύπο της, όταν αυτός εμφανίσθηκε μπροστά της, εκείνη τρεμάμενη στάθηκε στο πιο υψηλό σκαλοπάτι της συνεναιτικής της μεγαλοφυΐας και μόνο που δεν ζήτησε συγνώμη.

Ο Παπαντρέου έδωσε τη μάχη όπως πάντα στο δικό του έδαφος και στη δικιά του ώρα.

Είχε γυρίσει από την ΕΟΚ έχοντας πάλι παίζει το γλοιώδικο διπλοπρόσωπο παιχνίδι του. Είχε ευχαριστήσει δηλαδή τους ιμπεριαλιστές για την ευγενή τους καλοσύνη να του προσφέρουν το δάνειο του 1,5 δισ. Είχε δεχτεί όλους τους σκληρούς τους όρους, όλη την ανάμειξη στην οικονομική πολιτική της «περήφανης» κυβέρνησής του, ενώ ταυτόχρονα έφτιαχνε όσο μπορούσε καλύτερα τα μετωπάκια του, ώστε να διασπάσει το μόνο θετικό αυτής της συνεδρίασης, την προσπάθεια δηλαδή για την ευρωπαϊκή ενοποίηση, που αντικειμενικά στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στην ΕΣΣΔ.

Ο Παπαντρέου πέρα από τις ταχτικές ανάγκες μιας μαλακής στάσης απέναντι στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση, ώστε να μπορεί να εισπράξει το δάνειο, δεν ξεφεύγει από τη γενική του γραμμή που είναι: μέσα στην ΕΟΚ ενάντια στην Ευρώπη. Ξέρει όμως καλά ότι δεν μπορεί επ' άπειρο να δημιουργεί μοναχός του προβλήματα στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση, ιδιαίτερα μάλιστα από τη στιγμή που έχει αρχίσει να συγκεντρώνει τη γενική αντιπάθεια των υπόλοιπων εταίρων γι' αυτό τον άγριο ρόλο που κατέπληξε ακόμα και τον αρχάριο στα κοινοτικά Γκονζάλες.

Έτσι ήταν προσεχτικός. Επιπλέον τώρα το κύριο μέτωπό του διαμορφώνεται ενάντια στις ΗΠΑ στα ζητήματα των βάσεων, του ΝΑΤΟ και της αγοράς του αιώνα. Άλλωστε η συνθήκη είναι ευνοϊκή για σχετικά ήρεμα ευρωπαϊκά μετόπισθεν. Ο Μιτράνι μόλις κάλεσε το Γιαρουζέλσκι στο Παρίσι, σπάζοντας την απομόνωση του πολωνικού σοσιαλφασισμού και όλος ο Ευρωπαϊκός υφεσιασμός ζεσταίνεται στις αυταπάτες, για ειρήνη που μοίρασαν οι υπερδυνάμεις στη συνάντηση της Γενεύης.

Κάθε φορά λοιπόν που ο Παπαντρέου εμφανίζεται σαν Ευρωπαίος, η Ν.Δ. κινδυνεύει με διάσπαση. Οι πιο ενδοτικοί μέσα σ' αυτήν απέναντι στο ΠΑΣΟΚ ξεχνάνε όλη του την πολιτική, όπως τα παιδιά ένα κακό όνειρο. Κι είναι έτοιμοι ν' αγκαλιάσουν τον Παπαντρέου.

Έτσι όταν αυτός εμφανίζεται στη Βουλή δεν έχει παρά να παίζει αυτό το ρόλο. Γίνεται «συνεναιτικός». Γίνεται χέρι συνεργασίας, δηλαδή καλεί όλο αυτό το νεοδημοκρατικό συμφέρο να μπει συνεταιρός στη ζημιά δίχως αυτός να δώσει σε αντάλλαγμα ούτε μιας δεκάρας εξουσία. Γιατί αυτό θέλουν οι νεοδημοκράτες στην πλειοψηφία τους, λίγη εξουσία, λίγο κράτος, λίγη συνδιαχείριση, λιγότερο μονοκομματισμό.

Αυτό το κόκκαλο τους πετάει ο πονηρός εκφραστής του κρατικοκορηματιστικού κεφάλαιου, ο άνθρωπος των τραπεζών, όταν προτείνει τις επιτροπές για τον τύπο, τον ελληνισμό του εξωτερικού και την τρομοκρατία.

Όσπου να καταλάβουν ότι αυτό το κόκκαλο δεν έχει ούτε μια στάλα κρέας πάνω του, ότι αυτές οι επιτροπές είναι ολότρελα κούφια κι αναρμόδια όργανα, το πουλάκι έχει πετάξει. Ο Μητσοτάκης που προσπαθεί να συγκρατήσει τον άτακτο στρατό του να μην παραδοθεί στην παπανδρείκη κλίκα, κάνει μια επίδειξη ευελικτης και πονηρης πολιτικής. Με λίγα λόγια για να μην τον κατηγορούν για εξτρεμιστή κάνει τη βλακεία να ανταποκριθεί στο ενωτικό κήρυγμα του Παπαντρέου. Όμως ο Παπαντρέου θέλει ενότητα με όλους, πλην του Μητσοτάκη δηλαδή με όλους εκτός από τον εκφραστή της αμερικανόφιλης γραμμής στη Ν.Δ.

Έτσι ο Μητσοτάκης μένει με αφωρούμενο το χέρι και με μια ακόμα πολιτική ήττα στην τσέπη.

Ακόμα μια φορά νικάει το πιο ισχυρό κομμάτι του κεφάλαιου και η ανερχόμενη από τις δυο υπερδυνάμεις.

Όσο δεν ξεπετάγεται μπροστά η εργατιά να σφραγίσει τις εξελίξεις και να τσακίσει τους δυο αυτούς πανούργους και αδιάσταχτους πολιτικούς εκφραστές της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού τα πράγματα θα κυλάνε προς τη μεριά του Παπαντρέου.

Κορυφώνονται οι αμερικάνικες πιέσεις Μεθοδεύονται πολιτικές λύσεις στην κατεύθυνση του σοσιαλιμπεριαλισμού ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι οι εξελίξεις παρ' όλη την ένταση της οικονομικής κρίσης και την όξυνση της ταξικής αντίθεσης διατηρούνται «από τη σύγκρουση που αντιπαράθετε τη μια υπερδύναμη απέναντι στην άλλη καθώς και τις πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα που δένονται με τη μια ή με την άλλη» και επιμένουμε παρ' όλη την όξυνση στις σχέσεις κυβέρνησης - ψευτο-ΚΚΕ ότι συνεχίζεται να λειτουργεί το μέτωπο ψευτο-ΚΚΕ και Παπανδρείκης ρωσόφιλης κλίκας και να δυναμώνει η σύγκρουση

1ον. Η συζήτηση στη Βουλή ήρθε να αποκαλύψει το γεγονός ότι ο Παπανδρέου ακολουθεί μια πολιτική ενιαίου και ευρύτατου αντι - μητσοτακικού μετώπου, ότι στο κέντρο της πολιτικής πραχτικής της παπανδρείκης κλίκας είναι η διάσπαση της Ν.Δ. με το τράβηγμα από αυτήν όλων των στοιχείων που υποκρίνουν μπροστά στην ισχύ του νέου συνασπισμού της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού, μπροστά δηλαδή στο κρατικοορθηματιστικό κεφάλαιο και το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

2ον. Στην ίδια συζήτηση ο Φλώρακης έκανε μια ξεκάθαρη δήλωση, σχεδόν προκλητική για τους οπαδούς του ψευτο-ΚΚΕ που είναι κι αυτοί αγαναχτισμένοι με τη λιτότητα και τον κυβερνητικό πραξικοπηματισμό στο συνδικαλισμό, ότι το κόμμα του «δεν θέλει να πέσει η σημερινή κυβέρνηση».

3ον. Τόσο ο Α. Παπανδρέου όσο και ο Θ. Πάγκαλος δήλωσαν ότι βλέπουν την Ευρωπαϊκή ένωση μόνον ενάντια στις ΗΠΑ τσακίζοντας έτσι κάθε αυταπάτη για το πόσο «φιλοευρωπαϊκοί» είναι όταν δεν θέλουν καν να δεχτούν ότι ο μεγαλύτερος εχθρός της δυτικής Ευρώπης από πολιτικό - στρατιωτική άποψη είναι η σημερινή ΕΣΣΔ.

4ον. Δυναμώνει η πίεση των ΗΠΑ στην Ελληνική κυβέρνηση για να αναίρεσει τη συμφωνία για την παραμονή των βάσεων μέχρι το '88. Οι ΗΠΑ θέλουν μέχρι τις αρχές του χρόνου μίαν υπόσχεση παραμονής, δηλαδή μια κατάργηση της συμφωνίας. Ο Παπανδρέου δεν απαντάει ξεκάθαρα. Είναι φανερό ότι πάει να κερδίσει χρόνο.

Στο μεταξύ η Ελλάδα δεν αναλαμβάνει την προεδρία της επιτροπής αμυντικού σχεδιασμού του ΝΑΤΟ όταν έρχεται η σειρά της, τη στιγμή ακριβώς που η σχέση της μ' αυτό στο Αιγαίο

έχει φτάσει στο πιο κρίσιμο σημείο. Οι Αμερικάνοι ζητάνε επίμονα μαζί με τις βάσεις να κλείσει τώρα το ζήτημα του αν η Ελλάδα θα συμμετέχει ή όχι στα γυμνάσια του ΝΑΤΟ.

Δεν είναι λοιπόν περίεργο που για μια ακόμα φορά οι διαπραγματεύσεις για τα F-16 τραβάνονται κι αυτές στις αρχές του '86 παρ' όλη την υπογραφή της GSOMIA εδώ και 2 μήνες.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι ολόκληρο το πλέγμα των ελληνοαμερικανικών σχέσεων συγκεντρώνεται ζητώντας τη λύση του στις αρχές του χρόνου. Σ' αυτό το διάστημα οι αμερικάνικες πιέσεις και οι εκβιασμοί θα φτάσουν στο κατακόρυφο αλλά και το φιλοσοβιετικό μπλοκ θα ετοιμάζει τις πολιτικές του λύσεις.

Γιατί ανεξάρτητα από τις υποχωρήσεις που θα είναι, και είναι διαθέσιμο το ΠΑΣΟΚ να κάνει στις ΗΠΑ, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ΕΣΣΔ θα αξιοποιήσει όλα της τα πολιτικά πλεονεχτήματα (ψευτο-ΚΚΕ, φιλορωσική πολιτική παπανδρείκης κλίκας, ελληνοτουρκική σύγκρουση στο Αιγαίο, έλεγχος του μεγαλύτερου μέρους του τύπου στην Ελλάδα) ώστε να κερδίσει παραπέρα έδαφος αδυνατίζοντας τα ερείσματα του ανταγωνιστή της.

Μ' αυτήν την έννοια θεωρούμε πολύ πιθανή σ' ένα όχι μακρινό μέλλον την παραπέρα ενίσχυση μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ εκείνων των δυνάμεων που θέλουν συμμαχία με το ψευτο-ΚΚΕ και τη σχετική απομόνωση των δυνάμεων που αντιτίθενται σ' αυτήν (Κουτσόγιωργας, Κωστόπουλος με έκφραση στην «Αυριανή»).

Η κενή «ένδοξη» θέση του Λαλιώτη στην Κ.Ε. καθώς και η προσεχτική πολιτική του Παπανδρέου απέναντι στην κίνηση των 450, σε συνδυασμό με τη σχετική ύφεση της επίθεσης

του με τη μητσοτακική ηγεσία της Ν.Δ.

Κάναμε μάλιστα την εκτίμηση, κρίνοντας από τα στοιχεία των μέχρι τότε εξελίξεων, ότι η παπανδρείκη κλίκα ενώ φαίνεται να κινείται δυτικά αυτό τον καιρό, προετοιμάζεται για ένα αντιδυτικό χτύπημα.

Και οι εξελίξεις του τελευταίου δεκαπενθημέρου κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση.

του ψευτο-ΚΚΕ απέναντι στο χάσιμο της ΓΣΕΕ, όπως εκδηλώθηκε με την υποτονική τριτορη στάση εργασίας, είναι δείγματα μιας παραπέρα σύγκλισης Παπαντρέου - ψευτο-ΚΚΕ.

Ειδικότερα για την κίνηση των 450 έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής: Είναι ανατρεπτικό ότι ανεξάρτητα από οποιουδήποτε χειρισμούς του Παπανδρέου, που ίσως θελήσει και να την αξιοποιήσει για την εσωκυβερνητική διαμάχη, αυτή εκφράζει την αποσύνθεση της

γενικότερης παπανδρείκης πολιτικής και την απομόνωση της μέσα στο λαό και τη δημοκρατική βάση του ΠΑΣΟΚ. Παρ' όλα αυτά η πλατφόρμα της κίνησης των 450 που θα είναι έτοιμη κι αυτή το Γενάρη (είναι σύμπτωση) θα είναι ο πιο καθαρός δείκτης του ποια πολιτική τάση έχει την ηγεμονία μέσα σ' αυτήν.

Σα συνέπεια στα παραπάνω, είμαστε της άποψης ότι μια πολιτική κίνηση του Παπανδρέου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΚΑΤΙ ΝΕΟ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ!

Παρά τις βαρείες αλυσίδες του κρατικού συνδικαλισμού και του σοσιαλφασισμού, το βιομηχανικό προλεταριάτο μπαίνει στη μάχη για το σπάσιμο της πολιτικής της κείνας και της εξαθλίωσης. Για την αχρήστευση του Νομοθετικού Διατάγματος που απαγορεύει τις αυξήσεις και την κατάχτηση ενός καλύτερου μεροκάματου.

● Οι εργάτες στην βιομηχανία ΓΚΟΥΝΤ - ΓΗΑΡ στη Θεσσαλονίκη συνεχίζουν με 24ωρες απεργίες, τον αγώνα τους για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης με αύξηση 20% πάνω στα μεροκάματα.

● Το ίδιο και οι εργάτες της ΕΒΟ (Ελληνική Βιομηχανία Όπλων), που συνεχίζουν και αυτή τη βδομάδα τις τριώρες στάσεις εργασίας, διεκδικώντας αυξήσεις μέσα από την υπογραφή συλλογικής σύμβασης.

● Οι εργάτες τέλος της βιομηχανίας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, στην Ζάκυνθο με 48ωρες απεργίες απαιτούν 10% αύξηση, 37,5 ώρες δουλειά και σταμάτημα της εντατικοποίησης.

Αυτό είναι το νέο που γεννιέται, ανεξάρτητα από την καθοδήγηση αυτών των αγώνων και την τελική τους έκβαση.

Και αυτό γιατί αυτές οι τρεις απεργίες στα εργοστάσια, που από ότι γνωρίζουμε είναι οι μοναδικές, δείχνουν το δρόμο για την πραγματική άμυνα του προλεταριάτου απέναντι στην πολιτική της κείνας. Γι' αυτό και οι απεργίες αυτές περνάν στα ψιλά του ψευτο-Ριζοσπάστη, στο επίκεντρο των... μικρών αγγελιών και θάβονται τελείως από τις αστικές φυλλάδες, την στιγμή που αφιερώνουν πολύχρωμες σελίδες για να προβάλλουν τις «πανελλαδικές» και τις «3ωρες» ψευτο-απεργίες της ΕΣΑΚ.

Απέναντι σ' αυτές τις απεργίες η Κυβέρνηση δείχνει όλο της τον πανικό, και προσπαθεί με την βία να τις σταματήσει.

Στην ΕΛ-ΓΚΡΕΚΟ, έστειλε τα ΜΑΤ για να τρομοκρατήσουν τους απεργούς, ενώ μέσα από τα δικαστήρια προσπαθεί να βγάλει παράνομη την απεργία της ΓΚΟΥΝΤ - ΓΗΑΡ.

Και αυτό γιατί γνωρίζει καλά τον κίνδυνο γι' αυτή που αντιπροσωπεύει, αυτό το πραγματικά νέο που γεννιέται.

Ο Απεργιακός αγώνας του βιομηχανικού προλεταριάτου και η συγκρότησή του πραγματικού ενιαίου ταξικού μετώπου.

Το επόμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής»
θα κυκλοφορήσει στις 18 Γενάρη '86

Οι εξελίξεις στη ΓΣΕΕ ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Στις 6 του Δεκέμβρη η Κυβέρνηση προχώρησε στον διορισμό διοίκησης στη ΓΣΕΕ, ολοκληρώνοντας το όργιο των δικαστικών - κρατικών παρεμβάσεων σ' αυτό το όργανο.

Από τις 6 - 13 Δεκέμβρη, μέρα που η διορισμένη αντεργατική κλίκα του Ραυτόπουλου - Παυλιδάκη, εγκαθιδρύθηκε στα γραφεία της ΓΣΕΕ και κατέλαβε τις καρέκλες της, φάνηκε περίτρανα η απομόνωση στην οποία έχουν πέσει και οι δύο κλίκες, της ΕΣΑΚ και της ΠΑΣΚΕ, από την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους.

Η κλίκα του Ραυτόπουλου στηριγμένη στα ΜΑΤ και χέρι - χέρι με τον Αρκουδέα, προσπαθούσε να μπει στα γραφεία, να συνεδριάσει

μ' όσους εγκαθέτους της είχαν μείνει, ενώ η κλίκα του Κωστόπουλου με μια μικρή ομάδα ΕΣΑΚιτών, έξω από την εργατική τάξη και χωρίς προοπτική «περιφρουρούσε» τα γραφεία. Αυτή ήταν η «αντίσταση» που η ΕΣΑΚ έφερε στο διορισμό, στη μεγαλύτερη κλιμάκωση της επίθεσης του κρατικού απεργιοσπαστικού συνδικαλισμού!

Ήταν πραγματικά ένα φαινόμενο που θα άξιζε να δει και να ζήσει όλη η εργατική μας τάξη. Να δει τις δύο αυτές αντεργατικές κλίκες έτσι όπως είναι στην πραγματικότητα, Γυμνές και αποξενωμένες από το εργατικό κίνημα, να περιορίζουν την «ταξική πάλη» στα... δύο μέτρα πεζοδρόμιο της οδού Πατησίων.

στις παλιές κλαδικές ομοσπονδίες. Ακριβώς, όμως επειδή, και πάντα από γενική κατεύθυνση, η ΕΣΑΚ είχε προλάβει να πάρει τις πλειοψηφίες, η ΠΑΣΚΕ πατώντας πάνω στα συντρίμια του εργοστασιακού συνδικαλισμού και σαν προϊόν της ήττας του, χτίζει την ΟΒΕΣ.

Από την άλλη πλευρά, η ΠΑΣΚΕ επενδύει δυνάμεις στην κοινή ωφέλεια. Στον χώρο αυτό και ιδιαίτερα στις τράπεζες, συνδικαλιστική ηγεσία αναδεικνύεται μια εργατική αριστοκρατία, η οποία αρνείται να δεθεί με το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και κλείνεται ερμητικά στο χώρο της.

Το βιομηχανικό προλεταριάτο στη ΔΕΗ, ταυτίζεται συνδικαλιστικά με την αριστοκρατία των υπαλλήλων και ανώτερων τεχνιτών και χάνει την συνδικαλιστική του αυτοτέλεια. Υποτάσσεται στην ελίτ της ΓΕΝΟΠ - ΔΕΗ. Το ίδιο συμβαίνει με τον ΟΤΕ.

Αυτή η συνδικαλιστική γραφιοκρατία, δίνει χειροπόδαρο το κίνημα στην λεγόμενη «κοινή ωφέλεια» το οδηγεί στον ρεφορμισμό και στην υποταγή.

Αυτά είναι τα ραϊμάτα που αναδεικνύονται στη ΓΣΕΕ, ενάντια στο εργατικό κίνημα και μέσα από το χτύπημά του. Ο σοσιαλφασισμός της ΕΣΑΚ, το ξεπούλημα της ΠΑΣΚΕ και η εργατική αριστοκρατία της «κοινής ωφέλειας», 'Ότι δηλαδή χειρότερο, παλιό και σαπίο μήθε εμπόδιο στο εργατικό κίνημα από το '74 και μετά.

του κλαδικού κλωστοϋφαντουργών σε άγνοια των απεργών συμφωνούν με τον εργοδότη και σπάνε την απεργία.

Απεργία στον ΣΑΡΑΚΑΚΗ: Στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα για επαναπρόσληψη των απολυμένων η ΕΣΑΚ χτυπάει την λειτουργία της απεργιακής επιτροπής και κάνει εκλογές στο κλαδικό αμαξομάτων για να σπασει την απεργία και την συγκρότηση εργοστασιακού σωματείου. Ο βουλευτής Μακρίδου πύσω από τις πλάτες των εργατών παζαρεύει με τον Σαρακάκη.

Θα χρειαζόμαστε σελίδες ολόκληρες για να γράψουμε την μαύρη απεργοσπαστική βίβλο αυτής της παράταξης.

Θα αναφέρουμε όμως ακόμα μερικά παραδείγματα για το πως η παράταξη αυτή χρησιμοποιήσε κλαδικά σωματεία ή έφτασε σφραγίδες για να εμποδίσει την ανάπτυξη ή την συνένωση των εργοστασιακών.

● Ένωση Αμαξομάτων, ενάντια στην οικοδόμηση εργοστασιακών στον Σαρακάκη, στη ΒΙΑΜΑΞ, στην Ντόιτς.

● Συνδικάτο Κλωστοϋφαντουργών, και μήνυση του υπό ίδρυση εργοστασιακού στη ΒΕΛΚΑ. Χτύπημα στην ΓΕΠΑ, στην Τριαντζή, στην Ανατολία, στη Χοιδρόν στην Μπαρκό, στην Πεταλούδα.

● Συνδικάτο εφαρμογής ηλεκτρισμού, για το χτύπημα των εργοστασιακών σωματείων της ΙΖΟΛΑ, ΑΕΓΚΕ, ΕΑΚΟ, ΦΣΚΙΜΟ, ΙΠΤ, ΠΠΣΟΣ, ΦΙΛΙΠΣ, ΒΕΣ, ΕΒΙΟΠ και της πρώτης προσπάθειας για την συγκρότηση Ομοσπονδίας στον κλάδο ηλεκτρικών ειδών, που θα στηρίζονταν στα εργοστασιακά σωματεία.

Τελειώνοντας αυτόν τον μικρό κατάλογο από την μαύρη δράση της ΕΣΑΚ θα αναφέρουμε ένα ακόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα, πραξικοπηματισμού και ιεροσυλίας όπως τότε χαρακτηρίστηκε.

2.11.1979. Την μέρα αυτή στη ΛΑΡΚΟ είχαν οριστεί εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ. στο σωματείο. Το πρωί έγινε στο εργοστάσιο η μεγάλη έκρηξη που στοίχισε την ζωή εργατών και μαυροφόρεσε όλη τη Λοκρίδα. Μετά το τραγικό δυστύχημα οι εργάτες σταμάτησαν τη δουλειά και έτρεξαν στα γύρω χωριά να συνδράμουν και να συμπαρασταθούν στις οικογένειες των νεκρών και στους τραυματίες. Μερικοί απ' αυτούς κατέβηκαν στην Αθήνα και στην Λειβαδιά με τους Τραυματίες. Αυτό τους επέβαλλε η ταξική τους συνείδηση, η αλληλεγγύη και η συναδελφικότητα και τα ανθρώπινα τους αισθήματα.

Η ΕΣΑΚ κινητοποίησε το μηχανισμό της μάχης με αυτοκίνητα τους δικούς της από τα γύρω χωριά και προκατασκέιασε τα αποτελέσματα, την στιγμή που οι εκλογές έπρεπε να αναβληθούν. Ψήφισαν τελικά 600 εργάτες από τους 1200 που ήταν γραμμένοι στα μητρώα με αποτέλεσμα να εκλέξει 4 στους 7 και να πάρει το σωματείο.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Απεργία της ΝΑΣΙΟΝΑΛ - ΚΑΝ: Ο Σπυρόπουλος (ΕΣΑΚ) πρόεδρος του Ε.Κ. Ελευσίνας μετά από αλληλέλληλες ψηφοφορίες και ξυλοδαρμούς από τραμπούκους, ΕΣΑΚίτες, σπάει την απεργία, με το πρόσχημα ότι... θα κατέβουν τα τανκς (!) εμποδίζοντας την συγκρότηση εργοστασιακού σωματείου.

Απεργία στον ΠΠΣΟ: Η ΕΣΑΚ χτυπάει τον αγώνα των εργατών, υπονομεύοντας το εργοστασιακό σωματείο, μέσα από το καπέλο του «Συντονιστικού του Πειραιά». Ο Απεργοσπάστης ηγέτης της ΕΣΑΚ στον Πειραιά Μουρτζίκος καταγγέλλεται από το σωματείο.

Απεργία στην ΑΕΓΚΕ: Και πάλι ο γνωστός Μουρτζίκος, ο οποίος την στιγμή που ο αγώνας των εργατών βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο, και η απεργιακή επιτροπή βρίσκεται σε άλλα εργοστάσια για οικονομική καμπάνια, πραγματοποιεί γενική συνέλευση με 50 άτομα και παίρνει απόφαση για το σταμάτημα της απεργίας. Το εργοστασιακό σωματείο χτυπιέται.

Απεργία στην ΙΖΟΛΑ: 27η μέρα απεργίας. Η γενική συνέλευση ψηφίζει το απόγευμα για συνέχιση του αγώνα. Την άλλη μέρα το πρωί ο φενο - Ριζοσπάστης γράφει πως η απεργία έληξε. Και η ΕΣΑΚ, δηλώνει πως αν δε σταματήσει αμέσως η απεργία, θα την διασπάσει. Αναταραχτή στο εργοστάσιο, η επιτροπή υλοκείται στον εκβιασμό, νέα γενική συνέλευση και η απεργία σπάει.

Απεργία στη ΓΕΠΑ: Η πρώτη απεργία ενάντια και παρά στον νόμο 330, για επαναπρόσληψη απολυμένων. Οι ΕΣΑΚτζήδες

σταθούμε στο πλευρό της κλίκας του Κωστόπουλου, σαν θεματοφύλακα της νομιμότητας, του συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι αυτό που κάνει όλους ο ομορτονισμός.

Εκεί βρίσκεται το πρόβλημα και θα πρέπει να δείξουμε το μέγεθος της καλής της ΕΣΑΚ, που σήμερα «καταδικάζει» τους διορισμούς όταν χθες μ' αυτούς αναδείχθηκε στην γραμματεία της ΓΣΕΕ. 'Όταν δέχτηκε και

ωθεί αποφασιστικά, στηριγμένο σε μια ταξική πρωτοπορεία μια νέα μορφή συνδικαλιστικής οργάνωσης, το εργοστασιακό σωματείο. Βάζει τις βάσεις για μια νέα επαναστατική συνδικαλιστική μορφή, για μια νέα συνδικαλιστική οργάνωση, που θα στηρίζονταν στον βιομηχανικό συνδικαλισμό.

Αυτό ήταν αποτέλεσμα της ανάπτυξης του καπιταλισμού στη χώρα και της ανυποταχίας

χρησιμοποίησε την κρατική παρέμβαση, - με την μορφή της χρηματοδότησης, της διατήρησης, του άρθρου 4 και του νόμου 1264.

Καλά θα μας πουν μερικοί αυτό. Αλλά η ΕΣΑΚ και η ΠΑΣΚΕ είχαν νόμιμους αντιπρόσωπους στο 22ο συνέδριο που εκλέχτηκαν δημοκρατικά. Δεν θα αντισταθούμε στον πειρασμό να δώσουμε σ' αυτό το άλλο, στους αναγνώστες μας την «δημοκρατική» εκλογή τους από γενική άποψη, όπως και μερικά παραδείγματα.

ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

Το 1974 με την πτώση του φασισμού, η εργατική τάξη ιδιαίτερα στα εργοστάσια βγαίνει ραγδαία στον απεργιακό αγώνα. Μέσα σ' αυτόν τον αγώνα προ-

λητήρια και η πάλη για τις συλλογικές συμβάσεις μετατείνονται στο απότερο μέλλον!

Η πραγματικότητα είναι μια. Τελείωσε το 1985 και καμιά ομοσπονδία δεν βρίσκεται σε αγώνα για την υπογραφή συμβάσεων της νέας χρονιάς. Αντίθετα τα Εργατικά Κέντρα, τα οποία δεν έχουν δικαίωμα να υπογράφουν συμβάσεις, καλούν σε στάσεις εργασίας χωρίς δικαστικό περιεχόμενο.

Απλά για τα «μάτια του κόσμου» και για στήριξη της κλίκας του Κωστόπουλου στη ΓΣΕΕ.

Έτσι όμως δεν ανατρέπονται τα μέτρα, ούτε καταργείται ο νόμος που απαγορεύει τις αυξήσεις. Για την ακρίβεια, είναι ακριβώς τα αντίθετα απ' αυτά που πρέπει να γίνουν.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν αυξήσεις. Αυτό είναι το ζήτημα. Και για να πάρουν, πρέπει οι ομοσπονδίες και τα σωματεία να μπουν στον αγώνα με αποφασιστικότητα και συνέπεια μέχρι το τέλος για να ΥΠΟΓΡΑΨΟΥΝ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ.

Η ΕΣΑΚ κάνει όλα τ' άλλα εχτός απ' αυτό. Γι' αυτό και κανένα συνέδριο της ΓΣΕΕ -τε από την διορισμένη κλίκα, -τε απ' την ΕΣΑΚ, -τε και από τους δύο μαζί δεν μπορεί να είναι δημοκρατικό. Γιατί θα στηρίζεται στο ξεπούλημα και τον απεργοσπαστισμό.

ΚΑΜΜΙΑ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΓΣΕΕ

Η εργατική τάξη δεν έχει να αναγνωρίσει κανένα 23ο συνέδριο και καμιά ΓΣΕΕ. Και αυτό όχι μόνο γιατί διαμορφώνεται ενάντια στους αγώνες της και στα συμφέροντά της, αλλά και γιατί είναι συνέχεια της προηγούμενης ΓΣΕΕ, μιας οργάνωσης που διαμορφώθηκε ενάντια στο εργατικό κίνημα και έξω απ' αυτό.

Αν δεχτούμε σαν δημοκρατικό και γνήσιο το 22ο συνέδριο της ΓΣΕΕ ή έστω ρεφορμιστικό αλλά νόμιμο από τις διαδικασίες, τότε σήμερα πρέπει να

ΕΣΠΑΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ Ε.Ι.Ν.Α.Π.

Μετά από 38 μέρες απεργιακού αγώνα, η γενική συνέλευση της ΕΙΝΑΠ, αποφάσισε να αναστείλει για ένα μήνα τις απεργιακές κινητοποιήσεις, με ψήφους 342 κατά της απεργίας έναντι 245 υπέρ της συνέχισης του αγώνα.

Σ' όλη την διάρκεια της απεργίας είχε σχηματιστεί ένα απεργοσπαστικό μπλόκ ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και το ψευτο-ΚΚΕ, το οποίο από την αρχή προσπάθησε με κάθε τρόπο να σαμποτάρει και να χτυπήσει τον απεργιακό αγώνα.

Το ψευτο-ΚΚΕ, ενώ σ' όλες τις συνέλεύσεις, ψηφίζει κατά της απεργίας, έφτασε μπροστά στην απομόνωση που είχε πέσει να ψηφίσει υπέρ στην προτελευταία Γ.Σ. για να φθάσουμε στην τελευταία προχθεσινή συνέλευση, όπου όχι μόνο το ψευτο-ΚΚΕ ψηφίζει ενάντια στην απεργία, αλλά και το ΚΚΕσωτ, με αποτέλεσμα η απεργία να σπάσει, χωρίς να λυθεί το παραμικρό αίτημα των νοσοκομειακών γιατρών.

Το απεργοσπαστικό μπλόκ, ΠΑΣΟΚ, ψευτο-ΚΚΕ, ΚΚΕσωτ, ξεπούλησε για μια ακόμα φορά ανοιχτά τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ

Ο διορισμός, άνοιξε μια νέα φάση στις εξελίξεις στο συνδικαλιστικό κίνημα. Είναι η φάση της πορείας προς το 23ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Οι δύο κλίκες διαμόρφωσαν στην προηγούμενη φάση, τους μεταξύ τους συσχετισμούς και πρώτα και κύρια στην ΓΣΕΕ. Ο διορισμός δίνει την δυνατότητα στην ΠΑΣΚΕ να κάνει αυτή το συνέδριο και είναι σίγουρο πως σ' αυτό το διάστημα θα προσπαθήσει συνεχίζοντας τις παρεμβάσεις της στα δευτεροβάθμια όργανα και στα σωματεία, να διαμορφώσει τους συσχετισμούς που θα την ευνοούν στο συνέδριο. Είναι εξ' άλλων χαρακτηριστική η δήλωση του εγκαθέτου γραμματέα Παυλιδάκη περί «αναβάπτιση των ηγεσιών».

Η ΕΣΑΚ έχασε βέβαια τις καρέκλες της στη ΓΣΕΕ, αλλά έχει συσπειρώσει τους διαγραμμένους του ΠΑΣΟΚ που τις δίνουν σημαντικές δυνατότητες για εννοικούς συσχετισμούς. Από την άλλη πλευρά έπεσε «αγωνιστικά» και αυτό τω δίνει δυνατότητες δημογωγίας και δυναμώματός της στη βάση, εκεί που η ΠΑΣΚΕ έχει την μεγαλύτερη αδυναμία.

Απ' αυτά γίνεται σαφές, πως η νέα αυτή φάση χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια και των δύο αντεργατικών κλικών, να κατέβουν στη βάση. Να διασπάσουν τη βάση. Και πάνω απ' όλα να αποπροσανατολίσουν το εργατικό κίνημα ιδιαίτερα στα εργοστάσια, από την πάλη για την ανατροπή της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης, στην πάλη για «δημοκρατικό 23ο συνέδριο της ΓΣΕΕ».

Ήδη η ΕΣΑΚ με ανακοίνωση της Ε.Ε. καλεί τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα τους «σε αγωνιστική συμπράταση για ένα πραγματικά γνήσιο και δημοκρατικό 23ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, χωρίς νοθείες, μαγειρέματα και σκόπιμες αναβολές. Για να βγάλει απ' το αδιέξοδο την ανώτατη συνδικαλιστική οργάνωση, αδιέξοδο που προκάλεσε με τις επεμβάσεις της η κυβέρνηση».

ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Έχουμε αναφερθεί στα προηγούμενα δύο αναλυτικά μετ' άρθρα για τον υπόλοιπο απεργοσπαστισμό της ΕΣΑΚ. Σε αυτό, θα θέλαμε να δείξουμε πως η πορεία προς το συνέδριο που άρχισε, θα είναι μια πορεία όλο και μεγαλύτερου ξεπουλήματος των αγώνων, αποδοχής στην πράξη των φασιστικών και αντιλαϊκών μέτρων της κυβέρνησης, χτυπήματος των εργατικών αγώνων.

Ήδη οι «πανελλαδικές απεργίες» είναι πια παρελθόν. Η απάντηση της ΕΣΑΚ στον διορισμό... κλιμακώθηκε προς τα πίσω! Οι απεργίες έγιναν συλλυ-

ΝΕΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ Δ.Ε.Η. ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η απάτη του «κοινωνικού ελέγχου»

Η πρώτη συνεδρίαση της ΑΣΚΕ (Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου) της ΔΕΗ, έδειξε με την μεγαλύτερη καθαρότητα την απάτη που κρύβεται πίσω από τους «κοινωνικούς ελέγχους», και την «κοινωνικοποίηση», των δημοσίων Οργανισμών. Για πρώτη φορά η ΔΕΗ αποφάσισε αύξηση γύρω στο 20%, στα τιμολόγια κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, κάτω από την σύμφωνη γνώμη των «εργαζομένων» και των «κοινωνικών φορέων» που συμμετέχουν στην ΑΣΚΕ!

Έτσι, σε μια περίοδο, που η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι ζουν στην πιο βαρειά εξαθλίωση, στην πιο σκληρή λιτότητα των τελευταίων χρόνων, οι εκπρόσωποι του μέσου στην ΑΣΚΕ, καλύπτουν με όση φιλολαϊκότητα μπορούν, την νέα λη-

στρική επίθεση του κρατικού μονοπώλιου της ΔΕΗ, στο βιοτικό μας επίπεδο.

Ο γενικός διευθυντής της ΔΕΗ Μαιράκης ήταν σαφής: «Για τον σχεδιασμό μιας τιμολογιακής πολιτικής της ΔΕΗ, το κυρίαρχο πρόβλημα δεν είναι η επιδίωξη μηδενικού διαχειριστικού ελλείματος, αλλά η χρηματοδότηση της ανάπτυξης της επιχείρησης».

Σε αυτή την κατεύθυνση, που σημαίνει πως ο λαός, όχι μόνο θα ξεζουμιστεί για να καλυφθεί το τεράστιο έλλειμμα, αλλά και για να δημιουργηθεί «εύλογο πλεόνασμα» ΟΛΟΙ συμφώνησαν.

Και βέβαια οι εκπρόσωποι του ψευτο-ΚΚΕ. Οι κύριοι αυτοί, λειτούργησαν στην ΑΣΚΕ σαν μέτοχοι της ΔΕΗ. Χωρίς στο ελάχιστο να αμφισβητήσουν την κεντρική κατεύθυνση

του Μαιράκη, θεώρησαν, όπως είπαν: «ανεπαρκή την ενημέρωσή» και κατέληξαν στην πρόταση πως με βάση τα στοιχεία που δόθηκαν: «δεν υπάρχει άμεση τουλάχιστον ανάγκη για αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ» (η υπογράμμιση δική μας) Ελευθεροτυπία 11.12.85.

Γι' αυτούς το πρόβλημα δεν είναι, αν οι εργαζόμενοι πρέπει να υποταχθούν ή όχι στη νέα ληστεία της ΔΕΗ, αλλά τα οικονομικά στοιχεία της ΔΕΗ. Δηλαδή πως θα ανεβούν καλύτερα τα κέρδη αυτού του κρατικού μονοπώλιου.

Αυτή είναι η ουσία του «κοινωνικού ελέγχου» και της ΑΣΚΕ. Η «κοινωνική συναίνεση» για το πέρασμα της ληστικής πολιτικής των κρατικών μονοπωλίων. Και η προσπάθεια του ψευτο-ΚΚΕ για διεύθυνση του, στον κρατικό μηχανισμό, μέσα απ' αυτές τις «κοινωνικοποιήσεις».

Να γιατί το ψευτο-ΚΚΕ, δεν αντιδρά σ' αυτή την αύξηση και δεν αποχωρεί από την ΑΣΚΕ. Είναι μάλιστα τόσο εκθετικώς, που μετά από μια βδομάδα (!) οι 5 εκπρόσωποι του στην ΑΣΚΕ δηλώνουν στον ψευτο-Ριζοσπάστη πως: «Θα συνεχίσουν να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να ασκηθεί ο σοσιαλιστικός κοινωνικός έλεγχος στη ΔΕΗ» (!!).

Η κοροϊδία και η απάτη των «διαχειριστών της ΔΕΗ γίνεται ακόμα πιο μεγάλη, όταν ανάμεσα τους, είναι και ο Σαρφωγίλου, δημάρχου του Κερατσινίου, ο οποίος σταμάτησε και φρενάρησε κάθε αγώνα για το κλείσιμο του εργοστασίου της

ΔΕΗ στον Άη-Γιώργη, που έρχει εδώ και μήνες αρχίζει την επαναλειτουργία του. Και αυτό με αντάλλαγμα την καρέκλα του στην ΑΣΚΕ.

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να δεχθούν «κοινωνικούς ελέγχους» και παρ'όλα τα ξεζουμισματά. Η λογική τους είναι διαφορετική.

Σήμερα μια μέση τετραμελής οικογένεια πληρώνει στη ΔΕΗ γύρω στις 8.000 το μήνη που με την αύξηση θα γίνει γύρω στις 10.000 δρχ. Αυτό σημαίνει ότι 200 δρχ. περίπου από το μεροκάματο, κάθε μέρα θα πηγαίνουν στην ΔΕΗ. Το 14% δηλαδή του μεροκάματου του ανειδίκευτου εργάτη. Αυτή είναι η με την γλώσσα των αριθμών η ληστεία, που γίνεται στους εργαζόμενους, μόνο από ένα κρατικό μονοπώλιο και χωρίς να λογαριάσουμε τις αλλοσιδωτές αυξήσεις στα είδη πλατιάς κατανάλωσης που θα φέρει η αύξηση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος.

Απέναντι σ' αυτή την ληστεία, οι εργαζόμενοι πρέπει να απαντήσουν.

Να απαντήσουν, δυναμώνατας τον απεργιακό αγώνα, σπάζοντας τις αλυσίδες του απεργοσπαστισμού και του σοσιαλφασισμού, και καταχτώντας αυξήσεις.

Άλλος δρόμος για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου, ενάντια στην ακρίβεια, στην πείνα και στην εξαθλίωση δεν υπάρχει.

ΙΤΑΜΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Η Ελλάδα είναι η χώρα των «θαυμάτων». Ειδικά τα τελευταία χρόνια έχουν πυκνώσει αυτά τα κρούσματα, με αποτέλεσμα να διαπιστώνει κανείς ότι κατά έννοιες που έχουν μια διεθνή πολιτική σημασία όπως π.χ. πολιτικό άσυλο, σοσιαλισμός κ.ά., έχουν υποστεί τέτοια κακοποίηση και έχουν τόσο πολύ δεινοπαθήσει, που να αναρωτιόμαστε, τι άλλο έχουν να δουν τα μάτια μας από τα έργα και τις ημέρες του «καθηγητή» Παπανδρέου.

Θα θυμόμαστε βέβαια ότι πριν δυο - τρεις μήνες κάποιοι φαινομενικά τουρίστες στη Βόρεια Ελλάδα, μήκαν από τα Βουλγαρικά σύνορα στο έδαφός μας και με ωτο - στόπ έφτασαν στο προξενείο, ζητώντας πολιτικό άσυλο.

Οι δυο «τουρίστες» ήταν πράγματι Βούλγαροι φυγάδες, οι οποίοι άνθρωποι δεν άντεξαν άλλο τον «σοσιαλισμό» του Ζίφκωφ και αποφάσισαν να φύγουν.

Στην πραγματικότητα η φυγή τους αποκαλύπτει ένα μέρος του δράματος που ζει η τούρκικη εθνική μειονότητα του τελευταίου χρόνου στη Βουλγαρία. Η σοσιαλφασιστική κλίκα του Ζίφκωφ με εντολή των σοβιετικών ιμπεριαλιστών ξεκίνησε μια εκστρατεία βίαιου εκβουλγαρισμού του τούρκικου μειονοτικού στοιχείου, που ανέρχεται σε 1.000.000 περίπου άτομα. Ανάμεσα στ' άλλα, αυτοί οι άνθρωποι υποχρεώθηκαν ν' εκβουλγαρίσουν ακόμα και τα επίθετά τους.

Όσοι αντιστάθηκαν σ' αυτή την επίθεση δέχτηκαν βαρύτατες διώξεις, που έφτασαν μέχρι και την φυσική εξόντωση τους όπως κατέγγειλε και η Διεθνής Αμνηστία και η Επιτροπή για τους Πρόσφυγες του ΟΗΕ.

Οι πρόσφυγες ήταν μέλη ακριβώς αυτής της τουρκικής μειονότητας.

Έλα όμως που ο ελληνικός «σοσιαλισμός» τους επιφύλαξε άλλο «θαύμα».

Συνέβηκε λοιπόν κάποιο δικαστήριο σ' αυτή την χώρα να καταπατήσει βίαια τους κανόνες διεθνούς δικαίου, συντάγματα, νόμους και δικαιώματα και να μην χορηγήσει πολιτικό άσυλο στους φυγάδες, με αποτέλεσμα αυτοί να αντιμετωπίσουν τον άμεσο κίνδυνο της έκδοσης και της απελάσεως τους, πίσω στις βουλγαρικές αρχές. Φυσικά αυτή η απόφαση θα έμπαινε σε εφαρμογή, αν η αδικία αυτή, δεν είχε διεθνείς αντίκτυπο. Παγκόσμιες οργανώσεις εξεγέρθηκαν, όπως αυτή της διεθνούς αμνηστίας, ακόμη και ο ίδιος ο... ΟΗΕ. Όμως αυτές οι αντιδράσεις πολύ λίγο θα ίδρυναν το αυτί του Παπανδρέου, αν δεν μεσολάβουσε το ταξίδι του Παπούλια στη Βουλγαρία και η συνάντησή του με τον Ζίφκωφ ο οποίος προφανώς κατάλαβε την διεθνή απομόνωση στην οποία θα έπεφτε η κυβέρνηση Παπανδρέου και έδωσε το πράσινο φως στον Παπούλια για την μη έκδοση των φυγάδων.

Έτσι το θέμα έφτασε στον Άρειο Πάγο, ο οποίος ακύρωσε την προηγούμενη απόφαση και αποφάσισε να χορηγήσει πολιτικό άσυλο στους φυγάδες.

Για τον ελληνικό λαό, για τους τίμιους ανθρώπους αυτής της χώρας, είναι εξοργιστικό, ελληνικό δικαστήριο να αποφασίζει τέτοια συμπεριφορά, τέτοια πρόκληση στα συναισθήματα όλης της προοδευτικής ανθρωπότητας.

Εφ' όσον λοιπόν στο βωμό της πολιτικής του Παπανδρέου χτυπιούνται ανθρώπινα δικαιώματα και δίκια, είναι καθήκον και δικαίωμα του λαού μας να επαγρυπνεί και να αντιστέκεται σε τέτοιου ή άλλου είδους μελλοντικές μεθοδεύσεις.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 3

ελεγχό όπως στην περίπτωση του καπνού.

4. Ιστορικά η δημιουργία των μονοπωλίων συνδέθηκε με τη συγκέντρωση και συγκροτοποίηση στη βαρειά βιομηχανία δηλαδή στη βιομηχανία παραγωγής μέσων παραγωγής και όχι στην βιομηχανία παραγωγής μέσων ιδιωτικής κατανάλωσης. Σε όσα σύγχρονα μονοπώλια τα τελικά προϊόντα είναι ένα είδος ιδιωτικής κατανάλωσης, το πρώτος παραγωγής περιλαμβάνει την κατασκευή του προϊόντος από το Α έως το Ω περνάει δηλαδή οπωσδήποτε από τη φάση της βαρειάς βιομηχανίας. Έτσι οι μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες της Αμερικής και του Β' κόσμου είναι ταυτόχρονα χαλιουργίες και βιομηχανίες παραγωγής των μηχανών τους, οι ιδίες, είτε στα πλαίσια ενός Καρτέλ. Ταυτόχρονα παράγουν και μέσα παραγωγής π.χ. ΤΖΕΝΕΡΑΛ ΜΟΤΟΡΣ, F.I.A.T. Αυτή η ιδιοτητα τους είναι δεμένη με το γεγονός ότι «η συνεχής αύξηση των τιμών σαν αποτέλεσμα της δημιουργίας της καρτέλ παρατηρήθηκε ως τώρα μονάχα στα σπουδαιότερα μέσα παραγωγής, κυρίως στο πετρελαιοκάρβουνο, στο σίδηρο στο κάλι, ενώ αντίθετα ποτέ δεν παρατηρήθηκε στα έπιμα προϊόντα. Η αύξηση της αποδοτικότητας λόγω της αύξησης αυτής των τιμών περιοριζόταν επίσης σε βιομηχανία, που παράγει μέσα παραγωγής. Αυτή η παρατήρηση πρέπει να συμπληρωθεί ακόμα με το ότι η βιομηχανία επεξεργασίας πρώτων υλών (και όχι μισοκατεργασμένων προϊόντων) με τη συγκρότηση καρτέλ δε βγάζει όφελος μόνο με τη μορφή υψηλών κερδών σε βάρος της βιομηχανίας που ασχολείται με την παραπέρα επεξεργασία των ημικατεργασμένων προϊόντων, μα και απόχτησε απέναντι σ' αυτή τη βιομηχανία κάποια θέση κυριαρχίας, που

ήταν άγνωστη στις συνθήκες του ελεύθερου συναγωνισμού» (ταϊτάτο του Κέσνερ μέσα στον Ιμπεριαλισμό).

Ακριβώς σ' αυτή τη θέση, της υποταγής στην κυριαρχία των καρτέλ, των τραπεζ, των κολοσσών του ιμπεριαλιστικού κόσμου, αλλά και της υποταγής στο ελληνικό κρατικό - χρηματιστικό κεφάλαιο, βρίσκεται η ελαφριά βιομηχανία στην Ελλάδα. Οι ρεβιζιονιστές σαν μονοπώλιο στην Ελλάδα πρώτα και κύρια μοστράρουν την ελαφριά βιομηχανία, τη βιομηχανία καταναλωτικών ειδών. Αυτή η βιομηχανία βρίσκεται στα χέρια του ιδιωτικού κεφάλαιου. Παρακάτω θα εξηγήσουμε γιατί.

Προς το παρόν πρέπει να κάνουμε μια παρατήρηση. Οι τιμές των προϊόντων της ελαφριάς αυτής βιομηχανίας στην Ελλάδα όχι μόνο δεν διαμορφώνονται από αυτές, αλλά δεν τους επιτρέπεται ούτε καν να τις διαμορφώσουν μέσα από τον ανταγωνισμό τους. Στις περισσότερες περιπτώσεις καθορίζονται από το κράτος και είναι ορατός ο πόλεμος να χυθεί ξεσπάσει τον τελευταίο καιρό ανάμεσα σ' αυτές τις βιομηχανίες και το κράτος.

Αυτή εκδηλώνεται σαν σύγκρουση, ανάμεσα στον ΣΕΒ και το υπουργείο εμπορίου κι όλας από το 1982. Όμως η χρεωκοπία του ρεβιζιονισμού στο θεωρητικό επίπεδο και η πενταφάνερη σύγκρουση του με τις βασικές λενινιστικές θέσεις για τον κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό εκδηλώνεται σ' ότι αφορά τα δύο άλλα βασικά χαρακτηριστικά αυτού του παραγωγικού συστήματος δηλαδή το χρηματιστικό κεφάλαιο σαν σύμφυτη τραπεζικό και βιομηχανικό κεφάλαιο και πάνω απ' όλα την ταύτιση του με τον ιμπεριαλισμό.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ Ν.Α.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Δεν υπάρχει πιο μεγάλη απάτη, από εκείνες τις φωνές, εκείνες τις αστικές τάξεις, τις υφεσιακές, που διαλαλούν σ' όλους τους τόνους και τις παραλλαγές, το ίδιο θέμα, αυτό της «ύφεσης» και του «αποπλιτισμού» ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις.

Γενικά δεν είναι κακό να ζητάς αποπλιτισμό των υπερδυνάμεων. Όμως το πιο επικίνδυνο και που αντικειμενικά εξυπηρετεί τις υπερδυνάμεις, ειδικά τη σοσιαλϊμπεριαλιστική, είναι όταν ζητάς απ' αυτές να σταματήσουν τους εξοπλισμούς, εναποθέτοντας κάτι τέτοιο, στις «αγαθές προθέσεις» τους ενώ αυτές δεν παύουν να προετοιμάζουν τον πόλεμο.

Έτσι κάποιοι υφεσιακοί απέναντι στη Ρώσικη υπερδύναμη αυτοί καθιέρωσαν εδώ και κάτι χρόνια, μέσα σ' αυτό το κλίμα του παγκόσμιου πυρηνικού εκφοβισμού, αυτό το λεγόμενο βραβείο Νόμπελ, να δίνεται σ' ορισμένους απ' αυτούς, που υποτίθεται ότι «κουράζονται» και «αγωνίζονται» για την παγκόσμια ειρήνη.

Το ζήτημα βέβαια είναι για γέλια, αν σκεφτεί κανείς, το όλο κλίμα που επικρατεί και την πολυδιαφήμιση αυτών των μεγαλόπρεπων τελετών, με τις πολυτελείς αίθουσες, τα παπιονάκια και τα φράκα, τις κυρίες με τις βιζόν, ενώ από την άλλη προκαλεί αγανάκτηση το γεγονός ότι γίνονται το επίκεντρο της προσοχής ώστε να αποσιωπηθούν και να υποτονιστούν, οι πραγματικοί επαναστατικοί αγώνες των λαϊκών μαζών, που ξεσηκώνονται ενάντια στις υπερδυνάμεις, τα τσιράκια τους και τις αντιδραστικές αστικές τάξεις, απομακρύνοντας έτσι πραγματικά τον πόλεμο.

Η χειρότερη πάντως πλευρά αυτών των τελετών, είναι όταν αυτά τα βραβεία δίνονται σε ανθρώπους, που κάθε άλλο, παρά για τις υπηρεσίες τους στην ειρήνη, φημίζονται, γεγονός που συμβάλλει στο, έτσι κι αλλιώς, ρεζιλέμα αυτού του θεσμού.

Αυτή τη φορά λοιπόν διαλέχθηκαν να βραβευθούν για την «ειρήνη» δυο γιατροί. Και τι γιατροί! Ο ένας αμερικάνος - φιλορώσος, ο άλλος σοβιετικός. Οι οποίοι όπως μάθαμε είναι συνιδρυτές της «Διεθνούς Ένωσης Γιατρών για την Ανατροπή του Πυρηνικού Πολέμου», κάποιας δηλ. «ειρηνιστικής» οργάνωσης, φιλορώσικης σαφώς κατεύθυνσης. Και για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις για τη φύση αυτής της οργάνωσης παραθέτουμε τα λόγια του αμερικάνου «νομιμίστα»:

« Από αυτό το παγκόσμιο βήμα απευθύναμε εκκλήσεις στις κυβερνήσεις των Η.Π.Α. και της Σ.Ε. να συμφωνήσουν σε ένα άμεσο και αμοιβαίο μορατόριουμ για όλες τις πυρηνικές δοκιμές που θα

τηρηθεί ως ότου υπογραφεί μια συνολική συμφωνία απαγόρευσης των πυρηνικών δοκιμών». (Σ.Σ. η υπογράμμιση δική μας). Είναι εξάλλου χαρακτηριστικό, ότι οι αμερικάνοι δεν τον έδωσαν καμμία υποστήριξη, και ούτε και σ' αυτή την οργάνωση.

Ο σοβιετικός, ο σκληροπυρηνικός, δεν είπε τίποτα. Είχε... πονοκέφαλο. Έξω από το κτίριο διαδήλωναν εκατοντάδες άτομα, ανάμεσά τους πολλοί Πολωνοί, που τον κατάγγελλαν ότι είναι μέλος του σοβιετικού κόμματος και ότι έχει επιδοθεί στην καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και στο «ξεπάστρεμα» πολλών ανθρώπων στη χώρα του, που διαφωνούν και αντιτίθενται στο καθεστώς του νεοτσιταρισμού.

Εύκολα έτσι καταλάβαίνει κανείς, σε τι χέρια εναποτίθενται αυτά τα περίφημα βραβεία «ειρήνης». Είναι τουλάχιστον υποκριτικό, να διαφημίζονται τέτοιου είδους κινήσεις και τρόπαια τη στιγμή που οι λαοί βλέπουν να βραβεύονται και να προβάλλονται άνθρωποι, με εγκλήματα στην πλάτη τους, ή αυτοί που συνεργάζονται μαζί τους.

Αν κάποιοι λοιπόν θάπρεπε να βραβευτούν, αυτοί είναι όλοι όσοι επαναστατούν και αγωνίζονται πραγματικά. Και αυτό δεν γίνεται με αγαλλάκια. Άλλωστε οι λαοί δεν θέλουν καμμία τέτοια επιβράβευση. Η αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού ζυγού και η κατάχτηση της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας τους, είναι η μεγαλύτερη αμοιβή τους, ενώ ταυτόχρονα συμβάλλουν μ' αυτό το μοναδικό τρόπο στην υπόθεση της παγκόσμιας ειρήνης.

Και αυτή η υπόθεση δεν προωθείται ούτε με γελοίες τελετές ούτε με τιμπανοκρουσίες.

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»

Εξαμηνια συνδρομή εσωτερικού 350 δρχ.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 700 δρχ.

Ετήσια συνδρομή εξωτερικού 6 δολ.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΑ Τ.Ε.Ι. ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Κλείνουν 2 μήνες κατάληψης της Σχολής ΣΤΕΦ - Τ.Ε.Ι. Αθήνας. Η κατάληψη αυτή αποτελεί μέρος μιας μεγάλης σειράς κινητοποιήσεων των σπουδαστών των Τ.Ε.Ι. στην Αθήνα, τη Θεσ/νίκη, το Ηράκλειο, την Πάτρα και σ' αρκετές ακόμα πόλεις. Στόχος της υπήρξε η σπουδαστική Εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.

«Βιώνουμε την ανελαστική πολιτική του υποργείου παιδείας, που μας υποχρεώνει σε σπουδές χωρίς αντίκρισμα (επαγγελματικά δικαιώματα) και ταυτόχρονα σπουδές εντατικοποιημένες (εσωτ. κανονισμός σπουδών) και ως προς τα προβλήματα μας δεν ενδιαφέρεται για την ουσιαστική επίλυση τους αφού μετά από αλλεπάλληλες επαφές και διαβουλεύσεις απάντησε με θετικές υποσχέσεις και όχι με δεσμεύσεις» (Από το πολιτικό ντοκουμέντο της κατάληψης).

Για να βρει αυτή τη διέξοδο η αγωνιστική θέληση των σπουδαστών χρειάζεται και να ξεπεραστεί η υπονόμευση των παρατάξεων ΠΑΣΚ και ΠΕΚ, που σε ενιαίο οριστικό μπλοκ και σε αλλεπάλληλες συνελεύσεις επιχείρησαν το σπάσιμο της.

Σήμερα, κι εάν ο αστικός τύπος προσπαθεί να περιθωριοποιήσει και να πνίξει την κατάληψη με το τείχος σιωπής και απομόνωσης που σήκωσε, η κυβέρνηση φαίνεται να προχωράει στην ανοιχτή τρομοκρατία, όταν φημολογεί ότι θα σπάσει το πανεπιστημιακό άσυλο για να σπύσει ο ραδιοφωνικός σταθμός, που λειτουργεί στο χώρο των Τ.Ε.Ι. της Αθήνας.

Κι ενώ είναι υπαρκτός ο κίνδυνος για το σπάσιμο της κατάληψης, είτε εξ' αιτίας ανοιχτής αστυνομικής επέμβασης, είτε από απεργιαστικές παρεμβάσεις της ΚΝΕ την περίοδο των γιορτών, ο αγώνας φαίνεται να βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή και εξ' αιτίας της ανάγκης για ξεκαθάρισμα του πολιτικού προσανατολισμού και της ταχικής του σπουδαστικού κινήματος.

Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΕΐΠΕ:

• «Ν' αφήσεις τα ελιτίστικα σαλόνια και να πας να δεις τι γίνεται στις λαϊκές συνοικίες» αναφερόμενος στον Κύρκο.

Θα πιστάμε πως ο Παπανδρέου θα εννοούσε πως στις λαϊκές συνοικίες γίνεται το... θαύμα της αλλαγής, αν δεν είχε προηγηθεί αμάσως πριν ο διάλογος με τον Χαρίλαο.

«Δεν αμφισβητώ, είπε, το γεγονός πως το ΚΚΕ εκφράζει σημαντικές λαϊκές δυνάμεις και ότι είναι τοποθετημένο ιδεολογικά σε μια πορεία για αλλαγή...».

Γι' αυτό, συλλογιστήκαμε, πως στις γειτονιές ο Κύρκος θα βρει τις «σημαντικές λαϊκές δυνάμεις» δηλαδή τον Χαρίλαο. Λέτε τελικά το συνοικέσιο Λεωνίδα - Χαρίλαου να κλείσει στα... Άσπρα - Χώματα, και με κουμπάρο τον Ανδρέα;

• «Το ΚΚΕ... έχει κατορθώσει με πολλά μέσα και μέτρα να δημιουργήσει κλίμα συγκρούσης για να με οδηγήσει στο πικρό συμπέρασμα ότι πράγματι προτιμούσε την Ν.Δ. στην Κυβέρνηση παρά το ΠΑΣΟΚ».

Παρά τα χρονάκια του σαν έφηβος πετάχτηκε επάνω ο Χαρίλαος: «... εμείς δεν βάζουμε θέμα ανατροπής της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ... Εκείνο που θέλουμε είναι να αλλάξει η πολιτική της Κυβέρνησης, αλλά δεν το βλέπουμε... Σήμερα δεν μπορούμε να βάλουμε ζήτημα ανατροπής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ Ποιός να έλθει!».

Παπαπανδρέου: «Ευχαριστώ».

Δεν νομίζουμε πως τον ευχαρίστησε μόνο για την δήλωση μετάνοιας, αλλά ακόμα πιο πολύ για την πρακτική της εφαρμογής ενάντια στο υπεργιακό κίνημα, στους Γιατρούς, στους Δικηγόρους, στους ταξίτζήδες.

Είχε καθήκον εξ' άλλου να κάνει κάτι τέτοιο μπροστά στα μάτια του λαού που παρακολουθούσε αυτό το αλισβερίσι από την τηλεόραση.

Έτσι για να του φύγει και η... πικρά!

• «Είμαστε τώρα μέσα στην ΕΟΚ αρκετά χρόνια και χρίζοντες από το Λουξεμβούργο μιλήσαμε για την πορεία προς μια ενωμένη Ευρώπη... Βέβαια όταν μιλάω για ενωμένη Ευρώπη, πρέπει να πω ότι στο βάθος της σκέψης μας είναι ενωμένη Ευρώπη Ανατολής και Δύσης».

Είλικρινής σ' αυτή την τοποθέτηση ο Παπανδρέου. Αυτό πράγματι υπάρχει στο... βάθος της σκέψης του και της πολιτικής του. Το χτύπημα της αντισοσιαλιστικής ενότητας της Ευρώπης, για την κυριαρχία της Ανατολής. Αυτό άλλωστε κάνει συνεχώς στην ΕΟΚ και γι' αυτό υπερηφανεύεται: «Κι είμαι ιδιαίτερα περήφανος που η χώρα μας με τη Δανία, πήραν θέση ενάντια στους Ευρωπαίους, στους Πέρσιγκ και Κρούς και μόνοι μας πήραμε θέση ενάντια στην στρατιωτικοποίηση του διαστήματος».

Μόνο που πρέπει να νάζει το γιατί έμεινε μόνος στην Ευρώπη, στην υπεράσπιση του βασικού αυτή τη φάση συνθήματος του σοσιαλισμού, ενάντια στον «πόλεμο των άστρων».

• «Ο ιδιωτικός τομέας αναγκαστικά θα παίξει σημαντικό ρόλο».

Αλλά ας μην ανησυχεί ο Φλωράκης, ο Παπανδρέου το ξεκαθάρισε. Ιδιωτικό τομέα δεν εννοεί την βιομηχανία «μια που» η κλασική βιομηχανία στην Ελλάδα έχει αποτύχει. «Και η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να ανταποκριθούν, ούτε από πλευράς κόστους, ούτε από πλευράς ποιότητας» αλλά την μικρομεσαία επιχείρηση και τους αγρότες!!!

Και μιας και μιλάμε για οικονομία ακούστε και αυτό:

«Ποιά είναι τα μεγάλα διαρθρωτικά προβλήματα της οικονομίας μας; Η αύξηση την οποία δώσαμε στα λαϊκά στρώματα!!!

Ουδέν σχολίο.

• «Θέλω να πιστεύω ότι η συνδικαλιστική ηγεσία μπορεί μέσα από αυθεντικές και γνήσιες διαδικασίες του εργατικού κινήματος, να αναδείξει και να κατοχυρώσει τα εργατικά κίνημα ως ενιαίο αυτόνομο, πολιτικοποιημένο και ταξικό».

Λέτε οι «αυθεντικές και γνήσιες διαδικασίες» να είναι οι δικαστικές παρεμβάσεις, και τα πραξικοπήματα ή τα αλισβερίσια με την ΕΣΑΚ;

• «Δεν μπορώ να καταλάβω που γελάω τον ελληνικό λαό, που είναι το τελευταίο πράγμα το οποίο θα μπορούσα να κάνω».

Εμείς αναρωτιόμαστε: Τι άλλο έκανε από το '74;

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΟΚ... Παπαντρέου: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η Διάσκεψη Κορυφής του Λουξεμβούργου, καλλιέργησε την εντύπωση, ότι ο Παπανδρέου έγινε φιλοκοινοτικός. Έτσι σκέφτονται όσοι δεν έχουν κατανοήσει, ή έτσι διαδίδουν όσοι συνειδητά καλύπτουν, τη φιλορώσικη πολιτική του Παπανδρέου.

Ο Παπανδρέου είναι πολιτικός, που ξέρει θαυμάσια να καλύπτει τις κινήσεις του και να διασπά τους αντιπάλους του. Με αυτό μας το άρθρο, θέλουμε άλλη μια φορά να ριζούμε φως στην τάχα κοινοτική και τάχα εθνικά ανεξάρτητη πολιτική του.

Γιατί δύο είναι τα βασικά ζητήματα που πρέπει να διαφωτισουμε. Πρώτα - πρώτα να εξηγήσουμε γιατί ο Παπανδρέου, ενώ όλο και πιο πολύ προωθεί τη φιλορώσικη πολιτική του, εν τούτοις παρουσιάζεται σαν να κάνει φιλοκοινοτική στροφή. Και ν' απαντήσει γιατί η πολιτική του δεν είναι μια πολιτική ενδιάμεσης δύναμης, μια πολιτική που να αξιοποιεί τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό για να αντιμετωπίσει τις 2 υπερδυνάμεις. Επίσης να ξεμασκαρένουμε κατά πόσο οι αντιθέσεις που έχει με την ΕΟΚ, είναι για να ακολουθήσει μια εθνικά ανεξαρτησιακή κατεύθυνση.

ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ

Στην κίνηση που κάνει ο Παπανδρέου προς τη Ρωσία, ξέρει ότι πατάει σ' ένα έδαφος που έχει εδώ και χρόνια εξάρτηση οικονομική, στρατιωτική και πολιτική από τη Δύση. Έτσι σαν πρώτο στόχο έχει τον αμερικάνικο παράγοντα και γνώνει, ότι θα πρέπει να διασπάσει και να εξαπατήσει τους ηγέτες της ΕΟΚ την ώρα που θα συγκρούεται με την αμερικάνικη υπερδύναμη.

Σε μια περίοδο μάλιστα που οξύνονται οι πιέσεις και οι εκβιασμοί από τους Αμερικάνους, δεν θέλει να βρίσκεται σε όζον στη με την ΕΟΚ. Πατάει βέβαια στις γνωστές, υπαρκτές αντιθέσεις της Ευρώπης απέναντι στους Αμερικάνους. Και καλεί τους Ευρωπαίους ηγέτες, να έρθουν σε ρήξη με την πολιτική του Ρήγκαν. Σ' αυτή ακριβώς την πολιτική στιγμή ήρθε η Διάσκεψη του Λουξεμβούργου. Αυτή ακριβώς την ευκαιρία ο Παπανδρέου την εκμεταλλεύτηκε, για να σπείρει ανταπάτες τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό. Από την άλλη βέβαια ο Παπανδρέου, θέλει να εκμεταλλευτεί και να αξιοποιήσει τους οικονομικούς δεσμούς, που έχει αποκτήσει η άρχουσα τάξη με την ΕΟΚ.

Έτσι η ηγετική κλίκα του ΠΑΣΟΚ ξεπουλάει τη χώρα μας στο βωμό των ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης. Αυτό γίνεται συγκεκριμένα, μέσα από την είσοδο στην Ελληνική αγορά, χωρίς περιορισμούς, προϊόντων των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης, που ανταγωνίζονται από θέση ανώτερη τα Ελληνικά αντίστοιχα και έτσι καταστρέφονται βασικοί κλάδοι της Ελληνικής οικονομίας. Είναι γνωστό, ότι η Ελληνική βιομηχανία στηριζόταν στα παραδοσιακά είδη λαϊκής κατανάλωσης, π.χ. βιομηχανία τροφί-

μων, ποτών, ενδυμάτων, κλωστοϋφαντουργία κ.λπ. όλες αυτές οι βιομηχανίες καταστρέφονται σήμερα, ή περιορίζουν τις δραστηριότητές τους με αποτελέσματα ολέθρια και για τη βιομηχανία και για το λαό. Τώρα μάλιστα μετά τη διάσκεψη του Λουξεμβούργου, που αποφασίσθηκε η σταδιακή ενοποίηση της εσωτερικής (ΕΟΚ) αγοράς είναι βέβαιο, ότι οι καταστροφικές συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες.

Όμως τον Παπανδρέου δεν τον απασχολεί η ανεργία, ούτε η καταστροφή της Ελληνικής βιομηχανίας.

Πρέπει να πούμε ότι μιας και έχει αντιθέσεις με το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο, θέλει σ' ένα βαθμό τη συρρίκνωσή του, για να το βάλει για τα καλά στο χέρι, μέσα από τον έλεγχο του τραπεζικού κεφαλαίου.

Όμως απ' την ΕΟΚ ο Παπανδρέου, πιο συγκεκριμένα απ' τα διάφορα κοινοτικά ταμεία (περιφερειακό, γεωργικό κ.λπ.) και ιδιαίτερα με τα Μ.Ο.Π. (Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα) εξασφαλίζει χρήματα, που πηγαίνουν για εκμετάλλευση από το κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο, για σταπάλες της νομενκλατούρας και για έργα βιτρίνας, που έχουν σαν στόχο την εξαγορά των λαϊκών καθυστερημένων συνειδησών. Άρα ο Παπανδρέου, όχι μόνο δεν ακολουθεί μια πολιτική αντιστάσεων με στόχο την εθνική ανεξαρτησιακή κατεύθυνση, αλλά πολύ περισσότερο εξαρτά όλο και πιο πολύ από οικονομική άποψη, τη χώρα μας απ' τα γρανάζια της ΕΟΚ.

Γι' αυτό και η οργάνωσή μας προβάλλει το σύνθημα «έξω η Ελλάδα απ' την ΕΟΚ», γιατί ακριβώς πιστεύουμε ότι είμαστε μια χώρα του γ' κόσμου, που πρέπει, αν θέλουμε να ακολουθήσουμε μια πολιτική εθνικής ανάπτυξης και ανεξαρτησίας,

να προστατέψουμε την οικονομία μας, από τα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια των χωρών του β' κόσμου.

Ενώ λοιπόν στον οικονομικό τομέα ακολουθεί μια τέτοια κατεύθυνση ο Παπανδρέου, μια πολιτική δηλαδή που κάθε άλλο δεν θίγει τη Ρωσία, εντούτοις στον πολιτικό τομέα αλλάζουν τα πράγματα.

ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΕΟΚ

Πρέπει βέβαια να δούμε τη γενικότερη πολιτική του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού απέναντι στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, για να κατανοήσουμε τη θέση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ.

Η ρώσικη υπερδύναμη δεν είναι αντίθετη τόσο στην οικονομική ενοποίηση της ΕΟΚ, όσο είναι αντίθετη κατηγορηματικά στην στρατιωτική και πολιτική ενοποίηση.

Ξέρουν ότι είναι αδύνατη μια ουσιαστική σύγκληση των οικονομιών των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών πρώτα - πρώτα μεταξύ τους (μας και είναι ιμπεριαλιστικές και έχουν ανταγωνισμό), αλλά πολύ περισσότερο η σύγκληση των παραπάνω χωρών στην οικονομία με τις χώρες που είναι καθυστερημένες π.χ. Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία, Δανία, Ιρλανδία. Έτσι λοιπόν αυτό που θέλουν οι Ρώσοι είναι να μην εννοούν στρατιωτικά και πολιτικά ενάντια τους, για να τους βρουν ανέτοιμους όταν θα εξαπολύσουν τον πόλεμο στην Ευρώπη.

Συγχρόνως προσπαθούν να διασπάσουν τη Δύση, και αυτό είναι αρκετά εύκολο, μιας και υπάρχει αντικειμενική βάση. Θέλουν δηλαδή, είτε να εκμεταλλευτούν τις αντιθέσεις της ΕΟΚ με τις ΗΠΑ στο οικονομικό επίπεδο πάνω στο έδαφος του οποίου διαμορφώνονται και πολιτικές αντιθέσεις, είτε να πιέσουν την Ευρώπη να απαγκιστρωθεί από την αμυντική ομπρέλα των ΗΠΑ απειλώντας αν δεν το πραγματοποιήσει να την καταστρέψουν. Από την άλλη βέβαια, εκμεταλλεύονται τις υφεσιακές διαθέσεις και αυταπάτες των Ευρωπαίων επιχειρηματιών και πολιτικών, που πιστεύουν ότι όσο περισσότερο χωθούν στην οικονομία (με δάνεια ή επενδύσεις) της Ρωσίας, τόσο περισσότερο θα οδηγήσουν την πολιτική αρκούδα, σε χειμερία νάρκη. Έτσι λοιπόν εξηγείται, γιατί ενώ η Μόσχα και τα πραχτορεία της απαιτούν να αποχωρήσουν χώρες από την Ατλαντική συμμαχία, δεν κάνουν τον παραμικρό θόρυβο για την ΕΟΚ. Έτσι γίνεται φανερό και κατανοητή η θέση του Φλωράκη, που ενώ κάνει κριτική στη μια ή στην άλλη θέση της ΕΟΚ, δεν κάνει καμιά καμπάνα για την έξοδο της χώρας μας από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι ο Φλωράκης δεν είπε λέξη για αποχώρηση της Ελλάδας από την ΕΟΚ στην πρόσφατη ομιλία του στη Βουλή, αλλά ακόμη και οι Κάπος, Δαμανάκη που έκαναν επερώτηση στη Βουλή για την απόφαση του Λουξεμβούργου, δεν έβαλαν ζήτημα εξόδου από την ΕΟΚ.

Απλά το ΚΚΕ, κάνει διάφορες κριτικές για επιμέρους ζητήματα και δημαγωγεί με τοποθετήσεις του στυλ: «η κυβέρνηση με τη διεύρυνση της ΕΟΚ, δεν επιδίωξε να κατοχυρώσει τα συμφέροντα των εργαζομένων».

Άρα λοιπόν η πολιτική σήμερα του Γκορμπατσώφ και του Φλωράκη είναι: Ας είναι η Ελλάδα στην ΕΟΚ, αλλά να βάλει σφήνες ενάντια στην πολιτική του Ρήγκαν και να σαμποτάρει κάθε προσπάθεια της ΕΟΚ, για στρατιωτική και πολιτική συσπείρωση.

Και ακριβώς χωρίς να ξεφεύγει ούτε γραμμάριο ο Παπανδρέου, αυτή την πολιτική ακολουθεί.

Από πού βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Παπανδρέου είναι φιλοκοινοτικός; Μήπως έτσι θα πρέπει να πούμε, ότι γίνεται και ο Φλωράκης σιγά - σιγά φιλοκοινοτικός;

Πότε είδαμε να μιλήσει ο Παπανδρέου για στρατιωτική κοινή αμυντική πολιτική των Ευρωπαίων, πότε μίλησε για κοινή εξωτερική πολιτική; Μήπως ξεχάσαμε, ότι αυτός εναντιώθηκε για το Αμερικάνικο Τζάμπο, που έριξαν οι Σοβιετικοί και δεν θέλησε να υπάρξει η παραμικρή καταγγελία; Μήπως ξεχνάμε την αντίθεση που στα μέτρα, που θέλησαν να πάρουν οι Ευρωπαίοι απέναντι στο Γιαουζέλσκι;

Είναι σίγουρο ότι ακόμη και σήμερα που τα παρά το είναι στραμμένα στους Αμερικάνους και που θέλει να πάρει το δάνειο από την ΕΟΚ, αν έμπαινε ζήτημα που να έθιγε έστω και στο ελάχιστο τη Ρώσικη υπερδύναμη, ο Παπανδρέου θα αντιτασσόταν. Όμως έγινε φανερό: η διάσκεψη αυτή αντιμετώπισε οικονομικά θέματα και μάλιστα δεν έγινε κανένα σπουδαίο άλμα, όπως το παρουσίασαν οι φυλλάδες της παλιάς και της νέας δεξιάς. Είναι χαρακτηριστικό ότι από πολλές πλευρές (στην Ευρώπη) δεν θεωρήθηκε σαν σημαντικό βήμα.

Ο Μιτράνι, οι συνδικαλιστικές ομοσπονδίες της Ιταλίας (όλες), και άλλοι κοινοτικοί παράγοντες δεν χαρακτήρισαν σαν θετική τη συνάντηση του Λουξεμβούργου στην κατεύθυνση της πολιτικής ενοποίησης. Και αυτή η διαπίστωση, έχει να κάνει με το ότι δεν έγινε ουσιαστική διεύρυνση αρμοδιοτήτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Άλλωστε αυτό αποδείχθηκε με τη συνάντηση των υπουργών της Κοινότητας που έληξε στις 17/12 στις Βρυξέλες.

Στη συνάντηση αυτή η Ιταλική αντιπροσωπεία, που όπως είναι γνωστό πρωτοστατεί στην αναθεώρηση της συνθήκης της Ρώμης δήλωσε: «ότι θεωρεί ανεπαρκείς τις τροποποιήσεις αυτές από τη σκοπιά της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που επιβάλλει ριζική αναθεώρηση της Συνθήκης της Ρώμης» (Νέα 18/12).

Αυτές είναι οι διαπιστώσεις μας και έρχονται να αποδείξουν, ότι ο Παπανδρέου και η ηγετική κλίκα του ΠΑΣΟΚ κάθε άλλο παρά φιλοκοινοτική δύναμη δεν είναι, κάθε άλλο από εθνικονεοεξαρτησιακή. Το μόνο που κάνει είναι «Ανατολική πολιτική και ότι φάμε από τη Δύση».

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 1

που θα συνδύαζε πέρασμα του στην Προεδρία και απλή αναλογική δεν θα ήταν τίποτα άλλο από την προετοιμασία συμμαχικών κυβερνήσεων με το ψευτο-ΚΚΕ, δηλαδή ο όρος για μια όξυνση σε τεράστιο βαθμό των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, που ήδη βράζουν κάτω από το πολιτικό έδαφος.

Όποιο πάντως δρόμο και ειδική μορφή πάρουν οι εξελίξεις, η εργατική τάξη, ολόκληρος ο λαός πρέπει να επαγρυπνεί και να αντισταθεί στα διασπαστικά ηγεμονικά σχέδια των

υπερδυνάμεων και των πολιτικών τους εκφραστών στην Ελλάδα.

Πρέπει να τσακίσει τους αμερικάνικους εκβιασμούς, να ξεπετάξει τις βάσεις και να απομονώσει παραπέρα τα πολιτικά στηρίγματα των ΗΠΑ ενώ ταυτόχρονα θα αντιστέκεται στα σχέδια της ΕΣΣΔ να επιβάλλει τη μονοκρατία της στη χώρα μας, με το στόλο της, το πραχτορικό κόμμα της, τον τόπο και πάνω απ' όλα, το φιλικό σ' αυτήν κομμάτι της αστικής τάξης.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιαλιούνης
Βολαφίτου 1 - Παράλις
Τηλ. 492007

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Έγιναν οι εκλογές στην Κύπρο. Γ' αποτελέσματα έφεραν ηττημένο το ΑΚΕΛ μια και τα υπόλοιπα κόμματα, λίγο ή πολύ ενισχύθηκαν. Με το τέλος των εκλογών, αλλά ιδιαίτερα στην πρώτη σύγκληση της Κυπριακής Βουλής έγινε για άλλη μια φορά φανερό, ότι σε νέα αδιέξοδα θα οδηγηθούν οι τάχα καλές προθέσεις για να ξεπεραστεί η πολιτική κρίση, που έχει ξεσπάσει έντονα τον τελευταίο χρόνο στο νησί και που οι πρόωρες εκλογές ήταν αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης. Όπως έχουμε εξηγήσει και σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας, το Κυπριακό όχι μόνο δεν θα κλείνει, αλλά όλο και περισσότερο θα οξύνεται και αιτία αυτής της οξύνσης και αναζωπύρωσης αποτελεί η γενικότερη κατάσταση στην περιοχή. Στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου υπάρχει ένας άγριος ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων και αυτός οξύνεται μετά την κυριαρχία της Συρίας στο Αίγαιο, μιας

Το αποτέλεσμα της τελευταίας εκλογικής αναμέτρησης απόδειξε, ότι ο λαός της Κύπρου καταδικάσεται με την ψήφο του την ηγεσία του πραχτορείου της Ρωσίας το ΑΚΕΛ (Παπαϊωάννου). Το κόμμα αυτό, από πρώτο που ήταν στις εκλογές του 1981 με 31,9%, έπεσε σε 27,4% και ήρθε τρίτο. Έτσι πλήρωσε την ανοιχτή προδοτική γραμμή, που ακολουθεί στο εθνικό ζήτημα.

Πρώτα - πρώτα, γιατί η ΑΚΕΛική ηγεσία «προτοπόρα» προπαγανδίζει και εναντιώνεται στην από κοινού πάλη του Ελληνισμού σε Ελλάδα και Κύπρο για την εθνική ολοκλήρωση. Είναι η ΑΚΕΛική ηγεσία, που προτοπόρα προωθεί το

σχέδιο Γκουεγιάρ και δηλώνει προδοτικά, ότι πρέπει να υπογράψει ο Κυπριανός και να υπάρχουν τουρκικά στρατεύματα κατοχής στην Κύπρο. Ούτε την τελευταία στιγμή τότε προκλογικού αγώνα, ούτε για εκλογικό ελιγμό ο Παπαϊωάννου, δεν υιοθέτησε την πρόταση που έκανε ο Κυπριανός: Να φύγουν πρώτα τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής και ας γίνουν όσες είναι δυνατό παραχωρήσεις, για να καρποφορηθεί η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ. Αυτή ήταν η ελάχιστη πρόταση του Προέδρου Κυπριανού και ζητούσε να συμφωνήσουν όλα (και τα τέσσερα) κόμματα, έτσι ώστε να μην αποτελέσει διαμάχη το παραπάνω

και από τους Ρώσους επιζητούνται νέες κατακτήσεις. Δεν είναι τυχαίο, ότι αυτή την περίοδο ξέσπασε η κρίση Αιγύπτου - Λιβύης.

Όμως απ' την άλλη, οι Αμερικάνοι δεν έχουν διάθεση να κάνουν και την παραμικρότερη παραχώρηση και γι' αυτό άλλωστε καλύπτουν την Τουρκία και τον Ντενκτάς, όταν αυτός προχωρεί σε «τετελεσμένα».

Σκοπιμένη η Κύπρος από τον εθνικό κορμό και βρισκόμενη γεωγραφικά σε ακριτικό μέρος, γίνεται βορά των ιμπεριαλιστών. Σωστά διαπιστώσαμε στην ιδρυτική μας διακήρυξη, ότι: «Ο ιμπεριαλισμός θέλει την Κύπρο όρθνη ανεξάρτητη για να μπορεί να την βάλει στο χέρι». Οι υπερδυνάμεις, τα πραχτορεία τους και το ξεπούλημα της αστικής τάξης σε Ελλάδα και Κύπρο έχουν οδηγήσει τα πράγματα στα σημερινά αδιέξοδα. Είναι η γνωστή γραμμή της «ανεξάρτητης» Κύπρου.

ζήτημα. Επιζητούσε ο Κυπριανός να υπάρχει ενιαία στάση, για να συνεχιστεί τις διαπραγματεύσεις με τον Ντενκτάς και τον Γκουεγιάρ από πιο ισχυρή θέση. Εδώ ακριβώς ήταν, που ο Κληρίδης (ΔΗΣΥ) έκανε τον εκλογικό ελιγμό και δεν είχε την ίδια τύχη με τον Παπαϊωάννου. Και λέμε ότι το ΔΗΣΥ (Κληρίδης) έκανε ελιγμό, γιατί είχε την ίδια ακριβώς θέση με το ΑΚΕΛ γι' αυτό άλλωστε ζητήσαν από κοινού τις εκλογές αυτές.

Ο ΔΗΣΥ ανοιχτό πραχτορείο της Αμερικής που και αυτό έχει αντιταχθεί στην Αυτοδιάθεση Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. επικροτεί το σχέδιο Γκουεγιάρ και θέλει να βάλει τον Κυπριανό να υπογράψει την προδοσία. Όμως είτε γιατί σπεκουλάρει πάνω στο ζήτημα της ενίσχυσης από την Ελλάδα του Κυπριακού αγώνα, είτε γιατί όπως είπαμε την τελευταία στιγμή πήρε πίσω το ζήτημα για τα Τουρκικά στρατεύματα καθόρθωση να αιχμήσει ελάχιστη τη δύναμή του και να έρθει πρώτο κόμμα. Το 1981 είχε ο ΔΗΣΥ 31,8% και σήμερα έφθασε το 33,5%. Πρέπει όμως να σημειώσουμε ότι έχασε 1% από τους ψήφους που πήρε ο Κληρίδης το 1983 στις προεδρικές εκλογές.

Πάντως το ρωινόμένο αυτό, δηλαδή να έρθει πρώτο κόμμα η παλιά δεξιά όταν μάλιστα έχει ανοιχτή συνεργασία με τους χουντικούς του Σαμψών είναι χαρακτηριστικό, ότι εκλέχτηκε ο Παρισινός, χουντικός υποψήφιος δείχνει ότι το λαϊκό κίνημα στην Κύπρο, που έχει αλυσοδεθεί από το προδοτικό πραχτορείο του Παπαϊωάννου, αδυνατεί να παρήκει στις εξελίξεις και δίνει έδαφος για να αναβιώσει η παλιά και χουντική δεξιά που είναι γνωστός ο ρόλος της στο Κυπριακό.

Βέβαια αφού το ΑΚΕΛ έχασε ψήφους και παίρνοντας υπόψη ότι δεν υπάρχει στην Κύπρο μια οργάνωση της εργατικής τάξης που να ξεσκεπάζει τον ρόλο των υπόλοιπων δυνάμεων που είτε γιατί σπεκουλάρουν, είτε γιατί κάνουν αντιπολίτευση, είτε γιατί δεν έχουν φθάσει σε ανοιχτά προδοτικές θέσεις, είναι πολύ φυσικό αυτές οι πολιτικές δυνάμεις να καρποθούν ψήφους άλλες λιγότερο άλλες περισσότερο.

Ακριβώς έτσι έχουν τα πράγματα, για τα κόμματα ΔΗΚΟ (Κυπριανός) και ΕΔΕΚ (Λυσσαρίδης). Βέβαια η μεγάλη άνοδος που σημειώσε ιδιαίτερα το ΔΗΚΟ, αλλά και η ΕΔΕΚ πρέπει να τονίσουμε ότι οφείλεται εν μέρει στη μη καθόδο των τριών κομμάτων που συμμετείχαν στις βουλευτικές του 1981. Τα τρία αυτά κόμματα Ε.Κ. (Γ. Παπαδόπουλος), ΝΕΔΗΠΑ (Α. Μιχαηλίδης) και ΠΑΜΕ (Χ. Σοφριανός) είχαν πάρει τότε 7,5% περίπου.

Αρα η άνοδος ιδιαίτερα του ΔΗΚΟ, που σε μεγάλο ποσοστό εξασφάλισε την υποστήριξη αυτών των τριών κομμάτων, δεν είναι της τάξης που από πρώτη ματιά φαίνεται. Το ΔΗΚΟ (Κυπριανός) από 19,5% το 1981 ανέβηκε σε 27,6% ενώ η ΕΔΕΚ από 8,1% έφθασε σε 11%.

Το σημαντικότερο από καθαρά εκλογική άποψη είναι ότι ο Κυπριακός λαός αρνήθηκε να δώσει τέτοιο ποσοστό στα δύο κόμματα της «Βουλευτικής» και συνταγματικής συμμαχίας - ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ, για να πάρουν τα 2/3 των βουλευτικών εδρών και να αλλάξουν το σύνταγμα.

Βέβαια μοναδικός σκοπός της αλλαγής αυτής ήταν, όπως επανειλημμένα έχουν δηλώσει οι Κληρίδης - Παπαϊωάννου να περιορίσουν τις δυνατότητες, που δίνει το σύνταγμα στον Κυπριανό, για να διαπραγματευτεί το σχέδιο Κουεγιάρ.

Αλλά δεν πρόλαβαν να τελειώσουν οι εκλογές και ο γγ. του ΟΗΕ δήλωσε στην έκθεση του προς το Συμβούλιο Ασφαλείας, ότι ολοκληρώθηκε νέο σχέδιο που θα ενσωματωθεί στο προηγούμενο. Και συγγράφως στην έκθεση τονίζεται: «Από τον Αύγουστο του 1984, εργάστηκα εντατικά και με τις δύο πλευρές για να τις βοηθήσω να φθάσουν σε μια συμφωνία πάνω στο πλαίσιο για μια δίκαιη και μόνιμη λύση του Κυπριακού. Αυτή η προσπάθεια έφερε πιαστέω, τις δύο πλευρές σε εφικτή απόσταση για μια συμφωνία». Αυτή η διαπίστωση αποδεικνύει τον ενδοτισμό και τις υποχωρήσεις του Κυπριανού απέναντι στις δύο υπερδυνάμεις. Δείχνει ότι η αστική τάξη στην Κύπρο όπως και στην Ελλάδα, έχει ξεπουλήσει το εθνικό θέμα της Κύπρου. Έχει αποδεχθεί τη διζωνική ομοσπονδία, δηλαδή την διαζωπωση. Έχει αποδεχθεί να παραμείνει η Τουρκία σαν εγγυητρια δύναμη.

Είναι μεγάλες οι ευθύνες του Κυπριανού, πρώτα πρώτα γιατί αρνείται, ότι το Κυπριακό είναι ζήτημα εθνικό.

Προωθεί την γραμμή της «ανεξαρτησίας», μια γραμμή που αφήνει την Κύπρο εκτεθειμένη στον Τουρκικό επεκτατισμό και στις 2 υπερδυνάμεις. Όπως σωστά τονίσθηκε στην «Ν.Α.» (No 10), «Όπως και να εξελιχθούν οι εκλογές και τα δημοψηφίσματα, ένα είναι σίγουρο ότι η γραμμή που ακολουθήθηκε από την Κυπριακή ηγεσία όλα αυτά τα χρόνια και που είναι γνωστή, σαν η υποθήκη του Μακάριου και συμφωνήθηκε στο Εθνικό και Υποεθνικό συμβούλιο το 1977, οδήγησε με μαθηματική ακρίβεια σε αδιέξοδα και σε νέα τραγωδία».

Μετά από αυτά είναι αναγκαίο να τονίσουμε την θέση της ιδρυτικής διακήρυξης της ΟΑΚΚΕ για το Κυπριακό.

«Οι ιστορικοί εθνικοί και αγωνιστικοί δεσμοί του λαού της Κύπρου με την Ελλάδα, δεσμοί οικονομικοί, πολιτικοί και πολιτιστικοί, δεν μπορούν να αναιρεθούν από μια κατοχή, που βρίσκεται σ' ένα βαθμό αντίθετη ακόμα και την τουρκοκυπριακή εθνική μειονότητα. Η Κύπρος πρέπει να ενοωθεί με την Ελλάδα με τη θέληση του κυπριακού λαού και τον πλήρη σεβασμό των μειονοτικών δικαιωμάτων της τουρκοκυπριακής εθνότητας. Μέσα δηλαδή από την χρήση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης. Με ένα τρόπο που να αδυνατίζει τον ιμπεριαλισμό και τις υπερδυνάμεις και που να μην οδηγεί σε έναν άσκηρο πόλεμο».

Η ταχτική του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο, ενώ θα υποτάσσεται στο στρατηγικό στόχο της ένωσης, θα πρέπει να παίρνει υπόψη της τους τοπικούς και παγκόσμιους συσχετισμούς, καθώς και τις ανάγκες της ταξικής - αντιιμπεριαλιστικής πάλης στην Ελλάδα. Πρέπει να αντισταθούμε στην προπαγάνδα ιδιαίτερα του ΚΚεζ, αλλά και της δεξιάς που θεωρεί την Κύπρο μια ξένη χώρα και να ξαναζωντανεύουμε στο λαό μας στην Ελλάδα και στην Κύπρο την πάλη για την Αυτοδιάθεση - Ένωση.

Να τσακίσουμε κάθε σφινξισμό σε αυτό το ζήτημα, κάθε υποτίμηση της τουρκοκυπριακής εθνότητας, κάθε ελληνικό μεγαλοιδεασμό. Να πείσουμε το λαό, ότι δεν υπάρχει ειρήνη στην Ελλάδα, ούτε κοινωνική απελευθέρωση και ανεξαρτησία, όσο η Κύπρος ποδοπατείται από τον ιμπεριαλισμό και τον τουρκικό επεκτατισμό».

«ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΥΦΕΣΗ»

Σε ποια κατεύθυνση βρίσκεται άραγε η εναγώνια προσπάθεια του Αντρέα Παπανδρέου για τη δημιουργία απύραυλων ζωνών σε Βαλκάνια, Σκανδιναβία και Κεντρική Ευρώπη; Πώς αυτή μπορεί να συνδυαστεί με την «πολυδιάστατη» εξωτερική του πολιτική; Σε τι ωφελείται ο ελληνικός λαός και γενικότερα η υπόθεση της ειρήνης στον κόσμο;

«Ο κίνδυνος πυρηνικής εξόντωσης δεν είναι ούτε αόριστος ούτε πολύ απομακρυσμένος» λέει ο Α. Παπανδρέου. Και συνεχίζοντας λέει ότι οι δαπάνες για εξοπλισμούς και πυρηνικά όπλα δεν αφήνουν περιθώρια για την αντιμετώπιση της φτώχειας και της πείνας.

Εύλογα δημιουργείται το ερώτημα: Τι το καινούργιο μας λέει ο Α. Π. επιστημαίνοντας τον κίνδυνο πυρηνικής εξόντωσης; Ποιος άραγε είναι εκείνος που δεν ανησυχεί σήμερα βαθύτατα; Ποιος είναι εκείνος που δεν συνειδητοποιεί τη σοβαρότητα της κατάστασης;

Αυτό που σίγουρα θα περιμένα κανείς ν' ακούσει από το στόμα ενός προβλεπτικού με διεθνή δραστηριότητα και πρωτοβουλίες είναι το από που προέρχονται οι κίνδυνοι μιας πυρηνικής εξόντωσης; Για να μπορεί αντίστοιχα να πάρει και τα μέτρα του. Μόνον όταν ξέρεις ποιοι είναι οι εχθροί που μπορείς και να τους πολεμήσεις. Τα πυρηνικά όπλα δεν θα αυτοεκραγούν, η ανθρωπότητα δεν κινδυνεύει απ' αυτά καθ' αυτά τα πυρηνικά, αλλά από εκείνες τις δυνάμεις που τα κινούν και τα καταθέτουν. Και αυτές οι δυνάμεις δεν είναι άλλες από τις 2 υπερδυνάμεις Αμερική και Ρωσία που στον ανταγωνισμό τους σε παγκόσμιο επίπεδο για ηγεμονία δημιουργούν τον κίνδυνο του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Και είναι η Ρωσία εκείνη η υπερδύναμη που σήμερα είναι η πιο επιβλητική σε παγκόσμια κλίμακα και η κύρια εστία του πολέμου και του πυρηνικού όλεθρου.

Όταν λοιπόν ο Α. Π. δεν λέει κουβέντα για δύο υπερδυνάμεις, ποιόν εξυπηρετεί; Μήπως το λαό, που δεν του ξεκαθαρίζει τους εχθρούς του ή τις υπερδυνάμεις που τις συμφέρει να προκαλούν στην ανθρωπότητα δόλο και τρόμο με τη απειλή του όλεθρου; (Όσο για την εταίρηση του προβλεπτικού μας στη φερόχρα και στην πείνα, μάλλον θα πρέπει να είναι πολύ όγμη).

Σίγουρα θα την απόκτησε μετά τα τελευταία οικονομικά μέτρα!

Και τι σημαίνει λοιπόν η στασιμότητα ή «αποπυρηνικοποιημένες ζώνες» σε Βαλκάνια και Ευρώπη από Βορρά προς Νότο σαν απαρχή για γενικό πυρηνικό αφοπλισμό σε όλη την Ευρώπη;

Εάν αφοπλιστεί η Ευρώπη θα κλείσει ο κίνδυνος του πολέμου; Είκοσι μπορεί να φανταστεί κανείς ότι μια Ευρώπη αφοπλισμένη θα εί-

ναι η μεγαλύτερη πρόκληση για το σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό να την κατακτήσει, μιας και η Ευρώπη είναι ο τελικός του στόχος, η εξασφάλιση της κυριαρχίας του. Και φυσικά τότε ο πόλεμος θα ξεσπάσει. Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει μόνο μία πιθανότητα αποτροπής του πολέμου. Να παραδοθεί η Δ. Ευρώπη αμαχητί στους Ρώσους. Αυτό εύχεται και ο Α. Π. Εκεί αποσκοπούν οι πρόσφατες βραβεύσεις και πολεμικές πρωτοβουλίες του.

Η μήπως έχει την εντύπωση ότι θα μπορεί για πολύ καιρό να εξαπατά μιλιόντες για «αναζήτηση πυρηνικής ισορροπίας». Αυτό είναι ακόμα ένα σημείο που αποδεικνύει ότι αυτές οι ενέργειες του Α. Π. μόνον στην ειρήνη δεν αποβλέπουν. Η μοναδική αλήθεια γύρω απ' αυτό το ζήτημα είναι ότι όσο υπάρχουν υπερδυνάμεις ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος και γι' αυτό πρέπει οι λαοί και τα έθνη και να αντιπαλεύουν και να επαναστατούν ενάντια στις υπερδυνάμεις μέχρι να τις συντρίψουν ενώ ταυτόχρονα θα προστοιμάζονται για τον πόλεμο, που αντίθετα απ' ότι ισχυρίζονται οι θεωρητικοί των υπερδυνάμεων είναι το πιθανότερο να γίνει με συμβατικά όπλα. Γιατί ο βασικός στόχος των ιμπεριαλιστών να υποτάσσονται και να εκμεταλλεύονται τους λαούς κι όχι να τους εξοντώνουν. Πάλη λοιπόν και προτοιμασία ενάντια σε κάθε μεταφυσική και δευσιδαιμονία. Αυτή είναι και η μόνη μέθοδος για την κατάκτηση της ειρήνης!

Αυτό που διαφέρει όμως από τον Α. Π. και τις υπερδυνάμεις είναι ότι καμία πυρηνική απειλή δεν είναι ισχυρότερη από την αντίσταση και τον πιο εξοπλισμένο λαό. Πολλά θα είχε ο Χίτλερ να τους διηγήθει πάνω σ' αυτό.

Η Αεροπειρατεία της Μάλτας

Την ώρα που στη Γενεύη δύο φασίστες αγκαλιάζονται και όλοι οι σοσιαλδημοκράτες, οππορτουμιστές και κάθε λογής πολιτικά καθάρματα αγγαλιάζουν και τσακίζονται να μεταφέρουν το «νέο» μήνυμα της εξαπάτησης των λαών, σε ένα άλλο σημείο του πλανήτη ένα τζάμπο καταλαμβάνεται, προσγειώνεται και... 60 άνθρωποι εκτελούνται.

Πρόκειται για ένα τεράστιας σημασίας πολιτικό έγκλημα. Γιατί είναι τα θύματα ενός καταστροφικού μουσικού πολέμου, αυτής της διεθνούς τρομοκρατίας των υπερδυνάμεων απ' ευθείας, είτε μέσω των υποταχτικών τους. Είναι η μία πλευρά, είναι ο πόλεμος με «ειρηνικά» μέσα. Που όμως δεν στερείται σε ωμότητα σε βαρβαρότητα, από την άλλη. Αυτή που έχει να κάνει με την ανοιχτή επέμβαση, με το «καθαρό» δηλ. ξεπάστρεμα των λαών. Είναι με άλλα λόγια οι δύο πλευρές του ασταθιζόμενου πολεμικού ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων, που δεν διατάζουν μπροστά σε τίποτα προκειμένου να προωθήσουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Μόνο που σε κάθε περίπτωση διαφέρει το πολιτικό κόστος για κάθε μία. Γιατί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση της αεροπειρατείας χτυπήθηκε πολιτικά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, όταν συγχάρηκε τον Μουμπάρακ για την άρτια εκτέλεση της... εκτέλεσης και με την συνακόλουθη ζετισίπωτη δήλωσή και των δύο «λυπούμαστε για τα θύματα», εντούτοις παρέμεινε σκοτεινός και με σχέδον καθόλου απώλειες, ο ρόλος του σοσιαλϊμπεριαλισμού, σ' αυτή την υπόθεση. Και αυτό γιατί φαίνονται σαν επινοητές και εκτελεστές τέτοιων υποθέσεων πράχτορες - τσιράκια, καινωφικοί. Αν αυτός ο φασίστας και οι πάτρωνές του έμειναν κατά κάποιο τρόπο ατιμώρητοι στις συνειδήσεις του λαού μας, αν κάποιος μάνες καταριούνται τους Ρήγκαν - Μουμπάρακ και κυβέρνηση της Μάλτας είναι γιατί στη χώρα μας πνέει άνεμος ανατολικός. Είναι γιατί ο ρωσόδοουλος τύπος και οι πολιτικές δυνάμεις που κρύβονται πίσω του, πάτησαν πάνω σε πτώματα, για να ξεπολύσουν τον ύπουλο αντιαμερικανισμό τους. Μας γεμίζει πρόσθετη αγανάκτηση το γεγονός πως αυτός ο τύπος, έριξε τις αποκλειστικές ευθύνες στην Αίγυπτο.

Όμως αν κάποιος έχει τις πιο μεγάλες ευθύνες για την σφαγή τώσαν ανθρώπων, αν κάποιος δεν δίστασε να παίξει με τον παράγοντα άνθρωπο ένα τόσο μακάβριο παιχνίδι, όταν κατέλαβε το αεροπλάνο, αν τέλος προκάλεσε την επέμβαση των κομμάντος και είναι όχι μόνο ο ηθικός αυτουργός της μαζικής σφαγής αλλά και ο κύριος υπεύθυνός της, αυτός δεν είναι άλλος από αυτόν τον τριτοκοσμικό φασίστα και τα πιάνα του. Γιατί οι τρομοκράτες έδειξαν τις «επαναστατικές» τους καταβολές πυροβολώντας στο ψαχνό και ριχνοντας χειροβομβίδες σωρό στους άοπλους επιβάτες. Αλλά τέτοιου είδους ενέργειες που κατά σωρεία έχουν γίνει στο παρελθόν και έχουν μείνει ατιμώρητες, όπως η προηγούμενη απ' αυτήν, αεροπειρατεία, φαίνεται πως δεν μπορούν πλέον να ευοδώσουν τους δράστες τους. Το δέστυχημα στην όλη υπόθεση είναι πως την αντιμετώπισή τους με τέτοια δυναμικά μέσα, την πληρώνουν αθώοι άνθρωποι, πως τις συγκρούσεις των υπερδυνάμεων, τις πληρώνουν οι λαοί. Άλλωστε δεν είναι πολύ μακριά οι φλόγες που έχουν ανάψει στις περισσότερες γωνιές του κόσμου. Από αυτή την άποψη, η πρόσφατη αεροπειρατεία και η τραγική της κατάληξη, δεν ήταν παρά μια στιγμή «ξεκούρασης» στον ανοιχτό τους πόλεμο. Όμως είχε τις δικές της πολιτικές σκοπιμότητες. Ο εμπνευστής ήταν ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός. Γιατί κατά την γνώμη μας πρόκειται για μια ανοιχτή πολιτική προβοκάτσια που είχε σαν στόχο τον Αραφάτ. Μέσα από την κατανόηση του τελευταίου του ρόλου του σοσιαλϊμπεριαλισμού ύστερα από τα στραπάτσα που έφαγε από την Συρία, έκανε μέτωπο με την Αίγυπτο, που υποστηρίζει τελευταία το Παλαιστινιακό κίνημα. Ο στόχος των ρώσων ήταν να αποκώσουν τον Αραφάτ από τον Μουμπάρακ αλλά και να χτυπήσουν τον ίδιο τον Μουμπάρακ και να τους απομονώσουν από τον αραβικό κόσμο. Εκεί στοχεύει το γεγονός ότι προσπάθησαν να εμφανίσουν έμμεσα τους τρομοκράτες, ανθρώπους της PLO, πράγμα που ο Αραφάτ χτύπησε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Φίλοι αναγνώστες της «Ν.Α.».
Το τέλος του 1985 βρίσκει την οργάνωσή μας σε ανάπτυξη αλλά με οικονομικά προβλήματα. Η εφημερίδα μας κυκλοφορεί κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Οι οικονομικές θυσίες των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ και των φίλων μας δεν φτάνουν για να καλύψουν τα εξοδά μας.

Ζητάμε τη συνδρομή όλων των αναγνωστών μας, όλων των αριστερών και δημοκρατών ανθρώπων, που συμπάθουν με την ΟΑΚΚΕ.

Σας καλούμε να δυναμώσετε τη φωνή των κομμουνιστών.

Για ενισχύσεις στείλτε στη διεύθυνση: Διονύσης Βόγλης, Βερανζέρου 55 - Αθήνα, τηλ. 5241058.

Η Οικονομική Επιτροπή της Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.
ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΤΖΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΤΗΛ. 5241058